

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CV ПАРСИППАНІ, Н. Дж., П'ЯТНИЦЯ, 18-го ВЕРЕСНЯ 1998 ЧИСЛО 12 VOL. CV PARSIPPANY, N.J., SEPTEMBER 18, 1998 No. 12

ЗНОВУ ДО ШКОЛИ

Учні суботньої школи св. Андрія в Савт Бавнд Брук, Н. Дж., не можуть дочекатися лекцій. Цього року їм допомагатиме у навчанні комп'ютер.

Репортаж Сергія Миронюка читайте на 9 сторінці.

Партійно-кланові сварки домінують у роботі Верховної Ради України

Сергій Руденко

КИЇВ — Другий тиждень роботи другої сесії Верховної Ради 14-го скликання, що минув, засвідчив, що партійні та кланові угрупування вищого законодавчого органу, попри доволі складну економічну ситуацію у державі, перетворили сесійну залу у місце для з'ясування відносин між провладними та лівоцентристськими силами. Практично щодня обидві сторони виступають із взаємними звинуваченнями на адресу одна одної, намагаючись з'ясувати, хто ж винен у створенні в Україні піраміди облігацій внутрішньої державної позики (ОВДП), що частково стало причиною падіння курсу національної валюти.

Як і очікувалося, 8 вересня, попри усі обіцянки спікера парламенту Олександра Ткаченка, пропозицію представниці фракції „Громада", голови парламентського комітету Юлії Тимошенко щодо порушення процедури імпічменту проти Леоніда Кучми так і не було поставлено на голосування. Тим часом за наполяганням громадівців до порядку денного роботи нинішньої сесії законодавці включили питання про розгляд законопроєкту „Про імпічмент Президента". А за пропозицією представників Прогресивної Соціялістичної партії України (ПСПУ) народні депутати погодилися розглянути одне із найпринциповіших на даному етапі питань — про скасування у державі інституту президента як такого. Проте якщо документ про імпічмент у парляменті можуть обранці розглянути вже під час нинішньої сесії, то друге питання, яке вимагає змін до Конституції, може бути внесене до порядку денного лише наступної сесії, тобто — у новому році. А зважаючи на те, що 1999 рік стане роком виборів голови держави, то, очевидно, намагання лівих скасувати інститут президентства слід розглядати лише як саморекляму. Відомо ж бо, що на найвищу посаду у державі мають намір висунути своїх претендентів і ПСПУ, і компартія, і соцпартія.

Серед представників урядових

(Закінчення на стор. 5)

Чи втримається Клінтон?

Америка — країна, котра, до вподоби це комусь чи ні, досі під кожним оглядом рахувалася найпотужнішою державою в світі, прикладом для інших країн, нині знаходиться в глибокій моральній кризі — в тому складному загостреному стані, що може мати сумні наслідки. Криза Америки є дуже специфічною — не такою, як скажімо, в Росії, ані політичною, як на Балканах, а ні урядовою, як в нашій Україні. Одначе є дуже важливою, бо торкає всі аспекти життя країни, котрі можуть неґативно позначитися на її майбутньому. Ввесь світ сьогодні „жує - пережовує" особисті афери першої особи Америки — її президента.

Уже понад чотири роки тягнеться слідство незалежного прокуратора Кеннета Старра в справі Вайтвотерської афери та причетности у ній президента Билла Клінтона та його дружини Гілларі Родгам-Клінтон. З того слідства, як з казкового клубочка, почали розмотуватися одна за одною інші проблеми, котрі довели до теперішнього стану, що похитнули мо-

(Закінчення на стор. 3)

Прем'єра призначено. Чи надовго?

У п'ятницю ввечері Державна Дума Росії затвердила новим головою уряду цієї країни міністра закордонних справ РФ Євгена Прімакова.

МОСКВА. — Піддаючись тискові опозиції, президент Боріс Єльцин висунув кандидатуру свого колишнього шефа розвідки Євгенія Прімакова на становище прем'єр-міністра Росії — після того, як Дума двічі відкинула кандидатуру його першого номіната Віктора Черномирдіна. Пізно по полудні у п'ятницю, 11 вересня, Дума голосами 315 „за" до 63 „проти" схвалила кандидатуру Є. Прімакова на становище прем'єр-міністра Росії, а разом з ним голосами 272 „за" до 65 „проти" і кандидатуру Віктора Геращенка на пост директора Центрального банку.

Є. Прімаков займав становище міністра закордонних справ і є поборником твердолінійної закор-

(Закінчення на стор. 5)

Л. Кучма привітав нового прем'єра Росії

КИЇВ. — Прихід на посаду прем'єр-міністра Росії Євгенія Прімакова не змінить українсько-російських відносин, вважає Президент України Леонід Кучма.

Головне, щоб Є. Прімаков підходив Росії, сказав він журналістам незадовго до того, як нижня палата російського парляменту затвердила колишнього керівника російської зовнішньої розвідки на посаді голови уряду. „Якщо це добре для Росії, то це буде добре й для України, — додав Л. Кучма. — Нам потрібно, щоб в Росії була політична стабільність, без якої не

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Реґулюють питання гуманітарної допомоги

КИЇВ. — Народні депутати України 229 голосами ухвалили проєкт закону "Про гуманітарну допомогу, що надходить в Україну", який вніс на розгляд Верховної Ради Президент Леонід Кучма. Законопроєкт дозволить вирішити окремі питання про надходження в Україну гуманітарної допомоги, які ще законодавчо невреґульовані. Зокрема, це стосується оплати за митне оформлення та декларування вантажів. А також, в разі ухвали, зазначений закон допоможе уникнути використання гуманітарної допомоги не за призначенням.

Україну чекає нова хвиля страйків

КИЇВ. — Незважаючи на ухвалений українським урядом пакет рішень щодо поліпшення соціяльно-економічного становища на шахтах, заборгованість з платні та інших соціяльних виплат продовжує зростати і на 4 вересня цього року досягла 2,217 млн. грн. Як повідомила Незалежна Профспілка Гірників України, затверджені міністром вугільної промисловости Серґієм Тулубом графіки з виплат поточної заробітної платні дотримані лише на 35-40 відсотків. Після спаду в липні-серпні ц. р. хвиля шахтарського протесту знову наростає,- попереджує НПГУ. На 8 вересня всього страйкувало понад 1,500 гірників очисних вибоїв, а втрати з видобутку вугілля з початку року — близько 3 млн. тонн. Вимоги шахтарів залишаються виключно економічними: виплата платні та існуючої заборгованости з заробітної платні й інших соціяльних виплат.

Міцніє співпраця з Данією

КИЇВ. — Від 9 вересня в столиці України з офіційною візитою перебував міністр закордонних справ Данії Нільс Хельвег Петерсон. Згідно з програмою візити, він мав зустріч зі своїм українським колегою Борисом Тарасюком, у ході якої було підписано два важливі документи: міжурядову угоду "Про міжнародне автомобільне сполучення", яка має на меті покращити умови транзитних перевезень через територію України, та протокол про фінансову співпрацю, за яким Україна отримає кредитну допомогу у розмірі 100 млн. долярів. За останні чотири роки інвестиції Данії в українську економіку становили 22 млн. дол.

Катастрофа ракети не зупинить космічної співпраці

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма сказав, що катастрофа української ракети, яка мала вивести на орбіту 12 сателітів, не перешкодить Україні продовжувати співпрацю з іншими країнами в царині космосу.

Стартувавши 10 вересня з космодрому Байконур в Казахстані, ракета „Зеніт-2" впала на землю через неполадки з комп'ютером.

Це був перший запуск в рамках програми щодо створення мережі зв'язку, яка складатиметься з 48 сателітів. Загальна вартість проєкту — 2.6 блн. дол.

Л. Кучма зазначив, що жодна технологія не є надійною на сто відсотків. „Я переконаний, що світ ще раз побачив, що ця ракета має найпередовіші тактичні і технічні характеристики", — сказав він.

Ракети „Зеніт-2" мають застосовуватися також в міжнародній програмі „Морський старт". Над цим проєктом крім України працюють ЗСА, Росія і Норвеґія. Ракети запускатимуться з переобладнаної нафтової плятформі в морі.

У Львові затримано терористів

ЛЬВІВ — Як повідомив начальник пресового центру Управління Служби безпеки України у Львові підполковник Ігор Паращак, співпрацівники СБУ затримали в місті двох громадян, які погрожували отруїти всю питну воду в міській мережі водопостачання. У ході обшуку в їх помешканні вилучено речові докази. Слід нагадати, що цього літа голова міської адміністрації Василь Куйбіда отримав листа з вимогаю виплатити 450 тис. дол. У протилежному випадку автори погрожували згаданою вище терористичною акцією, детально обміркований плян проведення якої було додано до послання.

Комуністи снять Союзом

КИЇВ. — На початку чергового засідання Верховної Ради України народний депутат-комуніст з Донецької области Володимир Мойсеєнко повідомив про те, що 8 вересня у Верховній Раді утворено осередок всеукраїнського об'єднання "За відродження СРСР", яке очолив депутат-комуніст з Сумської области Володимир Тропін. Установчий з'їзд об'єднання відбувся у Донецькому 18 липня ц.р.

Б. Ґеремек обговорював польські інвестиції в Україні

КИЇВ. — 15-16 вересня в Україні перебував міністер закордонних справ Польщі Броніслав Ґеремек. Це його перша офіційна візита до України за рік перебування на посаді керівника зовнішньополітичного відомства Польщі. У рамках візити він мав розглянути можливості спільних дій у зв'язку з розширенням Европейського Союзу та питання українсько-польської співпраці. Значну увагу було приділено збільшенню обсягів польських інвестицій в Україні, які на сьогодні складають лише 50 млн. долярів. Згідно з польською статистикою, товарообіг між обома країнами минулого року становив 1,700 млн. дол. і протягом першої половини 1998 року зріс на 10-12 відс. При цьому український експорт становить лише третину товарообігу між двома державами.

Комуністи зміцнюють свої позиції

КИЇВ. — Як повідомили кореспондента УНІАР секретар Комітету Верховної Ради України у закордонних справах і зв'язках з СНД Валентина Гошовська (депутатська група "Незалежні") та член цього комітету Павло Мовчан (фракція Народного Руху України), 9 вересня відбулося засідання комітету, на якому народні депутати України розглянули і затвердили його структуру. Утворено п'ять підкомітетів, які очолили народні депутати Олег Зарубінський (фракція НДП), Микола Кириченко (Комуністична Партія України), Ігор Осташ (позафракційний), Василь Терещук (Комуністична Партія України) і Анатолій Хунов (Комуністична Партія України).

Український маршрут — "золота середина"

КИЇВ (УНІАР). — Президент Азербайджану Гейдар Алієв підтримав думку про можливість транспортування каспійської нафти в Европу через Україну. Про це заявив 9 вересня в інтерв'ю журналістам у Баку Президент України Леонід Кучма. Президент України переконаний, що серед інших шляхів, якими каспійська нафта потече в Европу, український маршрут посяде місце "золотої середини".

Зустріч Л. Кучми з Б. Єльциним перенесено до Москви

КИЇВ. — Зустріч президентів України і Росії, запланована на цей тиждень, відбудеться не в Харкові, а в Москві, сказав 13-го вересня український Президент Леонід Кучма.

Заяву цю він зробив під час поїздки до Луганського, не пояснивши, чому місце зустрічі перенесено. 18-19 вересня президенти обговорять економічну кризу в обох державах і, за словами Л. Кучми, спробують пожвавити довготермінову програму економічного співробітництва. Виконанню цієї програми, підписаної на початку поточного року, перешкодила урядова криза в Росії, сказав він.

„З кожним днем російське керівництво все більше розуміє, що діяти треба, виходячи не тільки з власних, але й з взаємних інтересів. Цей шлях є ефективніший", — сказав Л. Кучма.

Зустріч обох президентів відбудеться на тлі урядових змін в Росії. Дума нещодавно затвердила новим прем'єром колишнього міністра закордонних справ Євгенія Прімакова, який користується підтримкою майже всіх політичних сил Росії — від комуністів до демократів. С. Прімаков, не маючи економічного досвіду, подобається багатьом росіянам за те, що ставить інтереси Росії понад усе інше. Він збирається вводити до уряду комуністів і обіцяє певну державну контролю над економікою.

ТІЛЬКИ ФАКТ

10 кандидатів (і серед них Степан Хмара) претендують на депутатський мандат на повторних виборах в окрузі № 97.

◆

У серпні подорожчали продовольчі та промислові товари, а також послуги. Наприклад, лікеро-горілчані вироби подорожчали на 39.9%, тютюнові — на 4,6%.

◆

Українські власті мають намір забезпечити належні умови хасидам-паломникам, які щорічно відвідують Умань.

◆

Прокуратура Криму затримала злочинців, які скоїли низку вбивств. Затримані є жителями Москви.

◆

Жовтневий райсуд м. Києва оштрафував на 51 гривню лідера Компартії України П.Симоненка за нез'явлення на судове засідання за позовом політолога Миколи Томенка про захист честі і гідності.

◆

Краснодонським гірникам, які пікетують з 16 липня будівлю облдержадміністрації в Луганську, замість несплаченої за 13—14 місяців зарплатні запропоновано цукор і борошно.

◆

100 курсантів Житомирського військового інституту радіоелектроніки госпіталізовано з діагнозом гостре кишкове отруєння. За попередніми даними, причина — неякісні продукти харчування.

◆

Після того, як Україна змінила валютний коридор, реаґуючи на фінансовий хаос в Росії, національна валюта продовжувала падати відносно доляра. 9 вересня курс гривні на Українській міжбанковій валютній біржі становив 2.54 гривні за доляр, 10 весесня — 2.55, 11 весесня — 2.57, 14 вересня — 2.67, 15 вересня — 2.78. Межі валютного коридору змінено на початку весесня від 1.8-2.25 до 2.5-3.5 гривні за доляр.

◆

Запорізька область залишається однією з небагатьох, де пенсіонери отримують пенсію без затримок.

◆

У зв'язку з відсутністю грошей на сплату платень і пенсій керівники львівських підприємств вдаються до різних хитрощів. Наприклад, у Коростені районний відділ Пенсійного фонду запропонував розраховуватися металевими хрестами для могил, домовинами тощо. Пенсіонерам села Велика Білина Самборського району замість грошової допомоги пропонують зіпсоване борошно, виготовлене ще у 1985 році.

◆

Арбітражний суд визнав 319 підприємств Запорізької области банкрутами. 242 підприємства перебувають на межі ліквідації. Однак оголошено банкрутами лише 6 державних підприємств.

◆

За повідомленнями агентств Інтерфакс-Україна, УНІАН і Інфобанк.

АМЕРИКА І СВІТ

Світовий банк розгляне питання позички для України

ВАШІНҐТОН. — Світовий банк в найближчі дні розгляне питання 900-мільйонової позички для фінансування чотирьох сільськогосподарських і вугільних проєктів в Україні. Директор Світового банку Пол Зігелбаум у справах України і Білорусі заявив у Києві, що тепер допомога Світового банку для України є знову можливою, тому що Міжнародний Валютний Фонд схвалив Україні позичку на суму 2.2 блн. дол. П.Зігелбаум також підкреслив і те, що економічна ситуація в Україні є кращою, ніж у сусідній Росії, бо Україна має менше боргів і є менш вразливою на світове зниження цін на нафту.

Консерватисти виграли в Баварії

МЮНХЕН, Німеччина. — Шанси переобрання Гельмута Коля канцлером Німеччини значно зросли, коли в неділю, 13 вересня, у Баварії консервативна Християнська громадська спілка здобула перемогу над Соціял-демократичною партією у загальних земельних виборах. Згідно з тимчасовимими підрахунками, Християнська громадська спілка - посестра Християнської демократичної партії Г. Коля, здобула понад 52 відсотки голосів. Опозиційна Соціял-демократична партія здобула приблизно 29.5 відсотків голосів. Такі висліди всього два тижні перед всекраєвими виборами були несподіванкою для Ґергардта Шродера, соціял-демократичного суперника Г. Коля у змаганнях за становище канцлера Німеччини.

В Москві збудовано церкву в пам'ять жертв Чорнобиля

МОСКВА. — В неділю,13 вересня, Російська Православна Церква відкрила нову каплицю, збудовану в пам'ять жертв Чорнобиля. У своєму листі до учасників церемонії російський президент Борис Єльцин віддав належне всім, хто загинув, борючись з катастрофою. Нова церква „Радість всім опечаленим", відкрита на цвинтарі, де поховано 28 пожежників, які брали участь у гасінні чорнобильського реактора. Каплицю благословив Патріярх РПЦ Алєксій II. Він також поклав вінок до меморіялу жертв Чорнобиля. Будівництво церкви було розпочато 26 квітня цього року, у 12-ті роковини Чорнобильської катастрофи.

Ш. Перез створив Фундацію трьох культур

МАДРИД, Еспанія. — У вівторок, 8 вересня, Шімон Перез, колишній прем'єр-міністер Ізраїля, урочисто відкрив ним створену фундацію в Севіллі. Її метою є пропаґувати співпрацю між жидами, християнами та мусулманами. Ш. Перез сподівається, що ця організація допоможе Вифлеємові та Назаретові належним чином підготуватися до святкувань приходу нового тисячоліття. У групі спонзорів Фундації трьох культур Середземного моря є також еспанський король Хуан Карльос І і марроканський король Гассан II

Відкликано показові змагання

НЮ ЙОРК. — Минулого тижня Краєва асоціяція кошиківки в ЗСА вперше в історії свого існування відкликала показові змагання через непорозуміння з профспілкою. Згадані змагання мали відбутися у понеділок, 12 жовтня, у Тель-Авіві між дружинами „Маямі Гіт" і однією з найкращих дружин кошиківки Ізраїля, „Маккабі Еліт". Власники кошиківкових дружин, не досягнули порозуміння з профспілкою змагунів щодо нової угоди про колективні переговори, і вже 1 липня не дозволили дружинам змагатися. Головною причиною цієї заборони зі сторони власників є їхній намір унеможливити підписання контрактів.

З Оксани Баюл зняли звинувачення

ВЕСТ ГАРТФОРД, Конн. — 11 вересня суддя стейту Коннектикат зняв з олімпійської чемпіонки Оксани Баюл звинувачення за керування автомобілем у нетверезому стані. Суддя Верховного суду у Вест Гартфорді Джан Берн постановив, що О. Баюл, яку взяли на поруки за спричинення автокатастрофи в січні 1997 року, дотрималася всіх накладених на неї умов. „Тепер ця справа закрита, ніби її ніколи не було", — сказав стейтовий адвокат Джан О'Рейлі.

Закони Коннектикату дозволяють вживати алькоголь особам, яким виповнилося 21 рік. На той час, коли О. Баюл потрапила в автокатастрофу, перевищивши в два рази дозволену швидкість, їй було лише 19 років.

У лютому минулого року О. Баюл дозволили пройти освітній курс для алькоголіків, що врятувало її від судового переслідування. Олімпійська чемпіонка сплатила кару 90 дол. і додаткові кошти за те, що перевищила швидкість в нетверезому стані.

Започатковано нові програми обміну

КИЇВ. — Разом з Міністерством Освіти України уряд ЗСА випрацював нові програми академічного обміну, які надають українцям можливості вдосконалювати знання в таких галузях, як юриспруденція, журналістика, громадська адміністрація, економіка, цивільна освіта та управління бізнесом, повідомила 15-го вересня УНІАР. Амбасадор ЗСА в Україні Стівен Пайфер підкреслив, що ці програми корисні і для американців, бо знайомлять їх з Україну та її мешканцями. „Тепер між З'єднаними Стейтами й Україною встановилися стосунки широкого партнерства, яке весь час зростає," — заявив амбасадор на пресконференції. За його словами, важлива частина взаємин — обміни фахівцями. Від часу проголошення незалежности України на стажуванні в ЗСА побувало майже 2,500 українських викладачів, дослідників, студентів та учнів.

ПРОВОДАМ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ І ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ УКРАЇНИ

ЗАКЛИК

Розпорядженням голови Київської міської держадміністрації № 65 від 06.08.1998 зобов'язано Держаний музей книги і друкарства України звільнити корпус № 70 Києво-Печерського історико-культурного заповідника для передачі цього приміщення Українській Православній Церкві Московського патріархату.

Корпус № 70 не є культовою спорудою (він був збудований 1959 р. для дитячого садка взуттєвого об'єднання „Київ").

Альтернативного приміщення для фондосховища з відповідним обладнанням та охороною музей не має. А йдеться про 52 тисячі одиниць зберігання: це стародруки 16-18 ст., рідкісні і раритетні книги 18-20 ст., зразки оригінальної книжкової графіки і мистецтва книги — всього на 20 млрд. грн. страхової вартости.

Організація Українських Націоналістів заявляє свій рішучий протест проти передачі міською владою приміщення Державного музею книги і друкарства України — некультової споруди — Московському патріархату на безоплатній основі.

Подібний злочин перед національними інтересами було вчинено вже й минулого року, коли з корпусу № 45 було виселено Музей релігій і приміщення передано Московському патріархату так само на безоплатній основі. Разом це 1500 кв. м. музейної площі на території національної святині.

Провід ОУН закликає всі політичні партії та громадські організації до активного протесту проти такої „щедрості" владних інстанцій, здійснюваної коштом українських платників податків і рівнозначній національному приниженню.

Хто, кому і за що підносить цей подарунок по-малоросійськи?

Провід ОУН. *7 вересня 1998 р.*

Чи втримається...

(Закінчення зі стор. 1)

ральну стабільність країни в цілості. К. Старр таки досяг свого, і у середу, 9 вересня, передав Конґресові свій звіт, у котрому, на його думку, є „істотні та вірогідні інформації, що дають підставу для оскарження" Президента. Матеріяли, передані Конґресові, включають копії протоколів лави присяжних і звукозаписи чотирирічного слідства.

Америка захлинається від скандальних вчинків свого Президента, слідство котрих довело до оприлюднення майже порнографічних подробиць, із його взаємин із колишньою практиканткою Білого Дому Монікою Левінською. Від часу передачі звіту К. Старра до розгляду Конґресові, а особливо після опублікування його в пресі з інтимними подробицями, все життя-буття Америки зосередилось довкруги цієї теми та спекуляцій щодо наслідків.

Засоби масової інформації в ЗСА повністю присвятили свій найкращий час у телевізії та радіо і передові сторінки різнорідних видань розглядові, дискусії та з'ясуванні цієї скандальної справи. Сам же Президент посилив свої виступи перед різними угрупуваннями країни та послідовно вибачався за свої вчинки. Хоч більшість населення засуджує Б. Клінтона за його в звіті з'ясовану скандальну поведінку та забріханість, та все ж таки ця сама більшість признає за ним доброго керівника держави на внутрішньому та закордонному фронтах. Опитання населення, яка їхня думка про Президента, у понеділок, 14 вересня, виявило, що 39 відсотків відгукнулося позитивно, а 47 відсотків неґативно. На запитання, чи Конґрес після отримання звіту незалежного прокуратора К. Старра повинен розглядати справу можливого оскарження Президента, 53 відсотки відповіли „так", а 42 відсотки запропонували цю справу зовсім закинути. Ці опити міняються з дня на день, а то й з години на годину. Проповідники у багатьох церквах країни ганять вчинки Президента, однак не дійшли спільної думки: карати його, чи простити йому визнані перед країною і світом провини. Відомий муринський проповідник і громадський діяч Джессі Джексон закликає країну до спокою і розсудливости, щоб Президент міг виконувати свої обов'язки та вирішувати куди важливіші для країни проблеми, а ними є освіта, лікарське забезпечення, та злочинність. Нюйоркський римо-католицький Кардинал Джан О'Коннор у своїй проповіді підкреслив, що буде молитися за родину Клінтона, але уважає, що долю Президента слід залишити до вирішення Конґресові.

В основному всі згідні в тому, що Америка тепер знаходиться у критичному становищі, з котрого, як виглядає, немає безслідного і легкого виходу. Так коментує не тільки велика кількість громадськости, але в першу чергу аналітики, телевізійні та радіо коментатори, та відомі оглядачі подій у своїх статтях на шпальтах пристижевих газет країни.

Наслідки вище коментованих подій як для президента, так і Америки в цілому вже проглядаються у коментарях засобів масової інформації поза кордонами країни. У більшості закордонна преса не є такою щедрою, як американська, котра базується на відомому законі презумпції невинности. Немає сумніву, що довір'я світової спільноти до Президента Америки похитнулося, і його прийдеться довго і наполегливо відновлювати.

Останніми днями складається враження, що життя країни зупинилося, а особисті проблеми Президента, заторкнули в той чи інший спосіб кожного громадянина. Тепер над Америкою висять, як меч Дамокля, два питання: що вирішить Конґрес і чи перетриває Б. Клінтон цю кризу? На відповідь прийдеться почекати, а покищо продовжуються барвисті спекуляції.

Х.В.- Ференцевич

Раїса Галешко призначена головним редактором „Свободи”

Раїса Галешко народилася в післявоєнний період в селі Колом'є Славутського району на Хмельниччині в Україні. Закінчила факультет журналістики й редагування Львівського Поліграфічного Інституту. Працює понад 20 років у професійній журналістиці. Була кореспондентом київських газет „Молода гвардія”, „Вечірній Київ” та журналу „Україна”.

В 1989 році Р. Галешко разом з дочкою Зоєю емігрувала до Канади, де в 1991 році в Торонто заснувала сатирично-гумористичний журнал „Всесміх”, який виходить кожного місяця. З переходом Р. Галешко у „Свободу” „Всесміх” випускає видавнича спілка.

ВИБЕРІТЬ „СВОБОДУ”!

Слово до читача

Передбачаючи майбутнє, люди ні чомусь властиво бачити його більш у похмурих, тривожних тонах, аніж в безпечних і райдужних. Можливо, в цьому є свій сенс: не приспати пильність, не знизити зусилля боротьби за життя. В останні кілька років в українській діаспорі витає, мов грозова хмара, тривога за майбутнє нашої спільноти поза межами України: зменшуються наші організації, порожніють церкви, втрачається мова, занепадає преса...

Тривоги ці зрозумілі і причини відомі кожному: невблаганна природа забирає з наших рядів тих, що складали й складають тіло нашої спільноти на Заході. Діаспорець старіє, втрачає зір, відходить... А хто займає його місце? Їхні діти і внуки — це вже не діаспора, вони не мають потреби будувати свої окремішні „діаспорні держави”. Настала величезна демографічна прогалина, довжиною більш, ніж в 50 років, причиною якої була комуністична заслона, що позбавляла діаспору поступового поповнення свіжими людьми з України. Ця прогалина в ціле покоління, а то й два і спричинила великою мірою сьогоднішню складну ситуацію в діаспорному житті.

Наші тривоги виправдані, але життя діаспори не згасає. Можливо, набирає нових форм, перебудовується, але поховати наші надбудови, інституції, пресу — зарано. Подивімося довкола, на наші святкові площі і залі: повно дітей і молоді! Приплив нових імігрантів за останні роки привносить нове забарвлення в українське громадське життя Америки і Канади. Так, вони не подібні до своїх старших попередників, в них інші зацікавлення й цінності. Вони з іншої системи. Але вони — наші, вони — українці. Це майбутнє діаспори. І від кожного з нас залежить прилучити їх до нашої спільноти, зрозуміти і сприймати такими, якими вони є, чи відштовхнути, бо вони —„не такі”. Найгірше роблять ті поборники „не-займаности діаспорних традицій”, які клюють бідного імігранта за його зросійщену мову, хоч він і горнеться до свого українського середовища. Буває, на новоприбулому мстяться за всі гріхи совєтської системи. А він зрештою махне рукою і йде до тих, хто радо прийме його таким, яким він є. Чого ж тоді дивуватися, що ряди наші маліють?

Для того й існують наші громадські установи, щоб єднати й мирити. Серед них друкованому слову належить чи не найголовніша роля. В українській діаспорі багато газет було, є і буде. Одні з'являлися, як нічні метелики, й зникали, інші існують десятиліттями, прислуговуючи своїй партії чи конфесії. „Свобод” ж серед усіх — як скеля! „Свободу” завжди читали найбільш національно свідомі українці, передплачувати її вважалося почесним з перших років видання.

„Свобода” — найстарша українська газета як на поселеннях, так і в Україні. Рівно 105 років тому, 15 вересня 1893 року, зродилась ця газета із задуму трьох священиків. Її натхненник і перший редактор о. Грушка визначив статус видання так: „Це має бути народна газета”. І „Свобода” жодного разу не схибила із позицій виразника духу українського народу і захисника його інтересів.

УНСоюз, який утворився кілька місяців пізніше, в 1894 році, став фінансовою запорукою „Свободи”, і в парі ці дві найсолідніші і найдавніші наші інституції міцніли, опираючись одна на одну.

105-літню історію „Свободи” творили 12 редакторів. Мені випало бути 13-м редактором (ну то й що?) і першою жінкою-редактором. Своє призначення головним редактором я сприймаю не тільки як велику честь і відповідальність, але і як моральний та професійний обов'язок вдержати газету на тій висоті, яку вона завжди посідала в українському громадському житті, і разом з тим осучаснити її згідно вимог сьогоднішнього дня.

„Свобода” — солідне видання. Дехто називає її консервативною газетою. Нехай так, якщо це означає дотримання життєвої правди, солідність і непохитність у відстоюванні традиційних вартостей. Видання буде дотримуватися цих принципів і під новим редагуванням. Наш редакційний колектив дбатиме про те, щоб читач знайшов у газеті різнобічні матеріяли перш за все про сьогоднішнє життя українського народу й діяльність уряду; важливі новини в житті нашої Батьківщини України будуть супроводжуватись коментарями політичних і громадських діячів, а також редакційними статтями; належне місце, як і раніше, надаватиметься темам громадського життя, зокрема новинам УНСоюзу, а фахівці Союзу виступатимуть з фінансовими консультаціями; новини з життя наших прибраних батьківщин — Америки, Канади й інших — в кожному номері; важливими залишатимуться питання релігії та бесіди на духовні теми; особлива увага — для новоприбулих, нашого теперішнього і майбутнього читача: консультації з питань іміграції, бесіди і поради, як краще достосуватись до нового життя і зрозуміти країни, які вони обрали місцем свого проживання, та багато іншого; завжди цікаві матеріяли про загадки природи й наукові гіпотези; багато діаспорних діячів давно заслужили, щоб про них знала громада через нариси у „Свободі”; увага до кожного дописувача — друкуватимемо листи та їх огляд; спорт, гумор і т. зв. cartoons — щоб відпочити від „серйозних” тем. І ще одне: „Свобода” розширює розділ „Дрібних оголошень” і надає місце кожному безплатно для приватних (не бізнесових) оголошень про пошуки праці, помешкання, продаж, купівлю, послуги, пошуки друзів чи рідних і т. ін.

Мова — це те, що завжди було яблуком розбрату між нами — і не тільки в пресі. Ми не сподіваємось вирішити цю проблему так, щоб догодити всім — і не намагатимемось. Редакція буде і далі дотримуватись правопису Голоскевича, але й не ігноруватимемо здобутків сучасної української мови, пам'ятаючи, що мова — це живий організм, який живе й розвивається разом з народом, з прогресом. Як „Соломонове рішення” мовної проблеми, надаватимемо місце на сторінках газети дискусіям на цю тему.

Беручись за відповідальну справу редагування газети, я покладаю великі надії на вас, дорогі читачі, на ваше слово критики і заохочення, на вашу співпрацю. Будьте друзями „Свободи”. Пам'ятаймо, що у цей трудний переходовий час ми повинні берегти наші фортеці — фінансову твердиню УНСоюз та ідеологічну — тижневик „Свобода”. Ніде правди діти, на кожного з нас навалюється сьогодні лавина інформації, багато хто з вас одержує по кілька газет і журналів до хати — всього перечитати годі, але й відмовити, ніби, незручно. Серед усіх інших видань — виберіть „Свободу”. Читати нашу газету завжди вважалося престижним. Зміцнімо це духовне джерело української діаспори, рекомендуючи „Свободу” іншим, даруючи як інтелектуальний подарунок друзям і родичам. Вибираючи Різдвяний дар — виберіть „Свободу”.

Патріярх української преси — „Свобода” — переживає новий виток своєї історії: перехід із щоденника на тижневик, зміну керівництва, різке поріддя рядів старшого читача — все це вимагає нового підходу до видання. Редакційний колектив все робитиме для того, щоб „Свобода” стала вашим основним джерелом інформації про українство у світі та надхненником нашого єднання.

Раїса Галешко

НЕМА ТО КРАЩЕ, ЯК НА "СОЮЗІВЦІ"!
Гордість Народного Союзу — відпочинкова оселя, славнозвісна "Союзівка"

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054
and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку-$30.00. Для членів УНСоюзу
$40.00 річно, на півроку-$25.00. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати
поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі
виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Ім'я Ольги Кузьмович не сходить із сторінок „Свободи" майже 50 років. І хоч журналістка вже переступила межу свого 80-ліття, її перо і досі гостре, думка свіжа, а працьовитості позаздрити можна. Ольга Кузьмович — це прапор „Свободи". На численні прохання читачів сьогодні журналістка ділиться спогадами про свою працю в газеті.

ПРО ЦЕ І ТЕ

ПРО МОЮ СВОБОДУ У „СВОБОДІ"

Звернулася до мене нова головна редакторка „Свободи" із словами: „Колонка О-Ки виходить роками, її читають, люблять, але чи багато читачів знають хто така О-КА? Це несправедливо, і взагалі напишіть, нарешті, що таке „Свобода" у вашому житті".

Прохання нелегке, бо як тут вложити 18 років праці у одну „О-Ку", та ще й до того відважитися дати свою знімку, як просила редакторка. Але на це ми і є журналісти, щоб писати на будь- яку тему, навіть персональну. Перескакувати тематичні труднощі мені доводилось не раз, тож я рад-не рад взялася й до цього завдання.

Десь із самого дна великого картону в домашньому архіві стала витягати одну, другу, третю течку із своїми щотижневими фейлетонами, із статтями, споминами і розмовами з цікавими гостями... Боже, скільки ж я понаписувала у „Свободі"! З цим пожовклим вже матеріялом почали одні за одними виринати спомини, картини, призабуті та присипані порохом часу переживання, долі людей...

Пригадалася перша зустріч із щоденником, а радше з його головним редактором д-р Л. Мишугою — ще там, в Джерзі Сити у малому приміщенні на Ґренд вулиці. Сивоголового редактора майже не можна було бачити за стосами паперів, газет і листів. То були мої перші дні на американській землі, півсторіччя тому назад, і навіть в найсміливіших снах не могло наснитися мені, що з цієї кімнатки розпочнеться моє життя у „Свободі", що колись і я буду належати до редакційного колективу, писатиму не тільки щотижневу колонку, але все що треба буде, чим живе наша громада і прибрана нами батьківщина.

Після тієї першої моєї зустрічі із „Свободою" та її редактором настали довгі роки доривочної праці, коли провід у „Свободі" своєю „залізною рукою" перебрав ред. А. Драган. Мені доручили редаґувати сторінку „Пластова ватра", що появлялася періодично. Довгі роки я легко виконувала це завдання й одночасно редаґувала молодечий журнал „Юнак" — легко, бо пластові теми були для мене щоденним хлібом. Маючи такого приятеля в редколеґії як ред. І. Кедрин, мені вдавалося просувати й інші статті.

Але все це була праця для задоволення, і хоч друкувалася я багато, але не думала присвятити себе журналістиці, аж до часу, коли смерть товариша життя змінила і моє життя... Нічого не допомагає так добре забути горе, тугу і самоту, як праця. Я зрозуміла це, коли погодилася на пропозицію ред. Кедрина перейти на постійну працю у „Свободі". Це було 18 років тому. Редактор З. Снилик дав мені повну свободу тем і дії. Тем було багато, для дії енергії не бракувало. Хотілося писати і про те, і про це — про все! Так зродилася рубрика „Про це і те".

Перегортаю тепер сотки цих щотижневих фейлетонів, інших тем, що появилися за ці роки у „Свободі". Одні кращі, другі гірші. Одні порушували для декого неприємні теми, критичні, а то і болючі, дехто за приповідкою „вдар об стіл, а ножиці обізвуться", ображався, писав обурливі листи до головного редактора, мовляв: „Що ця О-КА виписує! Що вона собі дозволяє!". Дехто хвалив за відвагу, але більшість відгукуються на порушені проблеми душею, бо вони їм близькі.

Звичайно, критиків завжди чути голосніше, а похвали звучать скромніше, але вони приносять вдоволення працею і вносять тиху радість в життя.

Дивно, але ще й сьогодні, після стількох років, дехто пригадує мій допис „Сліди на снігу" — про важке відчуття самоти, яке переживається після відходу найближчої людини. А дехто відгукнувся на „Сліди на піску", які постали так недавно, після чергової втрати найближчої людини. „Про це і те" постало дійсно під враженням пережитого або баченого, а свобода тем, на які беззастережно давав мені вільну руку довголітній мій „босс" Зенон Снилик, дозволяла порушувати десятки приємних і менш приємних переживань.

Багато тем до писання виникало від зустрічі із нашою громадою, з нашими цікавими і менш цікавими особами. Серед тих перших були безумовно усі ті, які заходили-залітали до „Свободи": „Ось я вже тут! Пишіть про мене". Таких інтерв'ю зроблено безліч, але одна людина не схожа на іншу, і кожна мені була цікавою. Коли в думках переходжу тепер цей калейдоскоп великих і малих імен (особливо останніх семи років, коли відкрилися границі України) — скільки серед них було справді цікавих і щирих патріотів, а скільки добрих „акторів", які старалися „продати" свої псевдопатріотичні почування — то аж лячно стає. А кожний хотів, щоб написати про нього якнайкраще, і майже у кожного на кінці розмови було прохання: „Напишіть, що ми потребуємо фінансової помочі". От, щоб О-КА справді написала про ненаписане із тих зустрічей і розмов — було б, напевно, прецікаво, але, може, й небезпечно для мене і „Свободи" також. Але хай ніхто не лякається — я не поспішаю це робити, бо вже є доволі у нас графоманів, що пишуть книжки „самі для себе". Отож, якщо обставини дозволять, а Бог допоможе, буду дальше писати для нашої і вашої „Свободи".

О-КА

Партійно-кланові сварки...

(Закінчення зі стор. 1)

та лівоцентристських партійно-кланових сил посилюється протистояння. Підставою для нього стала пропозиція представників фракції „Громада" на чолі із Павлом Лазаренком внести до порядку денного сесії питання про звіт Уряду. Власне, йдеться про можливість чи неможливість його резиґнації.

Погіршення економічної ситуації в Україні, пов'язаної із поступовим падінням курсу національної валюти, цілком може спровокувати депутатський корпус висловити вотум недовір'я Кабінетові Міністрів на чолі із Валерієм Пустовойтенком. Таку ідею сьогодні підтримують „Громада", соціялістична та комуністична фракції. Проти неї виступають фракції Народного Руху та Народно-Демократичної партії.

Власне, такий розклад сил в українському парляменті й провокує народних депутатів до щоденних сварок між собою. І припинити їх можуть лише дві обставини — або відхід уряду Пустовойтенка, або створення у вищому законодавчому органі парляментської більшости на чолі із НДП та Рухом.

Посилити неґативні настрої щодо нинішнього Уряду може й затягування Кабінетом Міністрів здійснення радикальних антикризових заходів. Покищо і Уряд, і Президент запевняють, що ніяких підстав для паніки в Україні немає. У Парляменті очікуються виступи і керівника Уряду, і голови держави. Минулого тижня у вищому законодавчому органі посилилися антипрезидентська та антикабмінівська тенденції. Підтвердження тому — відхилення парляментом 4 із 8 документів економічного характеру, запропонованих Л. Кучмою та Урядом. Таким чином, нинішнього тижня стане остаточно зрозумілим, чи залишиться В. Пустовойтенко прем'єром, чи ні. Принаймні, якщо залишиться, то Уряд чекають серйозні кадрові зміни. Оскільки так чи інакше керівник Кабінету Міністрів повинен визнати серйозні провали у роботі урядового економічного блоку.

Прем'єра призначено.

(Закінчення зі стор. 1)

донної політики Росії, котру підтримує більшість депутатів теперішньої російської Думи. Новообраний прем'єр є ветераном дипломатії та шпигунства і одним зі старих совєтських номеклятурників, котрий зумів перечекати всі дотеперішні політичні інтриги.

Цілком реальним виглядає й включення до уряду Юрія Маслюкова, колишнього голови Держпляну СССР та члена політбюро ЦК КПРС як куратора економічного блоку. 11-го вересня російські депутати проголосували також за призначення Віктора Геращенка головою Центрального банку Росії. Цей пост він займав ще при совєтській системі. Крім того, Є. Прімаков пообіцяв призначити своїм першим заступником Юрія Маслюкова, колишнього голову Госплану — установи, яка займалася державним плянуванням при комунізмі.

Навіть не дуже обізнаний у політиці спостерігач легко зрозуміє, що такий уряд „вчорашніх" довго не проіснує в умовах нинішньої жорсткої фінансової та економічної кризи.

Уряд Президента Билла Клінтона номінацію Є. Прімакова прийняв із вдоволенням. Є. Прімаков відразу попередив депутатів, щоб не сподівалися негайних вислідів з намагань поліпшити існуючий економічний стан Росії.

Л. Кучма привітав...

(Закінчення зі стор. 1)

може бути стабільности економічної".

Україна, яка має дуже тісні економічні зв'язки з Москвою, найбільше постраждала внаслідок фінансової кризи в Росії. Національний Банк України змушений був піти на знецінення гривні, а валютні резерви його впали. До того ж, Міжнародний валютний фонд, який схвалив для Києва кредит у сумі 2.2 блн. дол., вимагає від України прискорення економічних реформ.

Л. Кучма сказав також, що для комуністів і соціялістів, які повертаються на відповідальні пости в російському уряді, головним є працювати професійно, а не починати те, що вони робили впродовж 70 років. Л. Кучма сказав також, що на запланованій на цей місяць зустрічі з російським президентом Борисом Єльцином головним питанням буде те, як подолати фінансову кризу в обох країнах.

НА ДНО!

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА ВІДСВЯТКУВАЛА 7-му РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

КЕРҐОНКСОН, Н.Й. — Як наші брати і сестри в рідному краю, у Керґонксоні на Союзівці вже в суботу, 22 серпня, розпочалося святкування сьомих роковин незалежности України. В неділю у церкві Пресвятої Трійці відправлено Літургію та Молебен за Україну. Тут же, в прицерковній залі, відбувся святковий концерт, який почався співаною молитвою "Боже Великий, Єдиний".

Промову виголосив д-р Роман Барановський. Відтак Михась Хименець віддеклямував вірш "За Україну", а вокальний квінтет 89-го відділу СУА гарно виконав пісні про Україну.

Як завжди успішно прочитала поеми "Що таке Україна" та "День Незалежности" Зеновія Бундзяк. На закінчення хор виконав пісні "Крилець", "За тебе, Україно" та "Живи, Україно", а всі присутні піднесено проспівали наш національний гимн.

Марія Зубрицька

❐

КУПЕР СИТІ, Фла. — Урочисте відзначення сьомої річниці незалежности України тут було організоване українськими церквами, Культурним центром у Голлївуді, Українсько-Американським Клюбом у Маямі та Союзом Українок. Свято відбулося в приміщеннях православної церкви у неділю, 23 серпня, почавшись відправою Служби Божої та Молебнем, який провели отці Степан Біляк та Іван Чировський. Відтак офіційну частину відкрив Л. Гусак. Пролунав американський гимн, а ансамбль з Маямі виконав танцювальний привіт.

Святочну доповідь мав о. І. Чировський. Учні Школи Українознавства під керівництвом Уляни Романів деклямували вірші, а Ірена Ракуш прочитала поему М. Щербака. Зведений хор, керований Даною Максимович-Васкевич, виконав пісню "Засяло сонце золоте". Антоніна Гусак рецитувала "Любіть Україну" В. Сосюри, а Галина Гришко - вірш Ганни Черінь "Щаслива сімка".

Свято закінчилося хоровим відспіванням "Боже Великий, Єдиний" та гимном "Ще не вмерла Україна".

Присутній

❐

ЧИКАҐО, Ілл. — Святкування 7-ої річниці незалежности України тут проходило протягом трьох днів. У четвер, 20 серпня у Культурному Центрі Чикаго відбулася гостина „Ukrainian Independence Day". В Чикаґо така імпреза відбулася вперше, а її спонзором було місто на чолі з посадником Ричардом М. Дейлі.

Господинею прийняття була д-р Іванка Мартинюк-Річардсон. Слово з нагоди 7-ої річниці проголошення державної незалежности України сказала адв. Фаріон-Вислоцька, голова комітету міст побратимів Київ-Чикаґо. Під час святкування була вперше представлена українській громаді Людмила Михайлівна Протасова, яка приїхала до Чикаґо, щоб очолити тут Генеральне консульство України.

Зі словом виступив посадник Дейлі, який привітав українську громаду з нагоди Дня незалежности. На прийнятті була відзначена присутність православного Владики Всеволода, католицького Владики Іннокентія, стейтового сенатора Володимира Дудича, голови УККА Ореста Бараника, голови Т-ва Допомоги Україні — Рух д-ра Богдана Ткачука та д-ра Миколи Домашевського.

Друга частина святкувань відбулася в суботу, 22 серпня, в Культурному Осередку парафії свв. Володимира і Ольги.

Програму концерту заповнили діти, які студіюють музику в українських викладачів. Програмою вели З. Модрицький українською мовою, а англійською — мгр. Олена Гірна.

Третя і остання частина святкувань 7-ої річниці незалежности України відбулася в неділю, 23 серпня, яку підготував Громадський комітет, створений з ініціятиви УККА. Того дня у ранніх годинах по всіх українських церквах були відправлені в намірення України Літургії. Зараз після обіду чикаґська українська громада, її різні організації зі своїми прапорами, діти, молодь та старше громадство зібрались у православному соборі св. Володимира. Багато учасників несли синьожовті прапорці і співали патріотичні та релігійні пісні.

Програму перед собором свв. Володимира і Ольги відкрив і нею провадив інж. Орест Бараник. Молитву за Україну провів Владика Всеволод, коротке слово сказав Владика Іннокентій. Зібрані , а їх було понад 2 тисячі, теплими оплесками привітали достойну Людмилу Протасову, яка звернулася до присутніх зі словом.

Сенатор В. Дудич відчитав проклямацію, яку з нагоди для української незалежности видав губернатор Джим Едгер, та згадав про надісланий привіт від стейтового секретаря Джорджа Раєна.

Чикаґський часопис „Чикаґо Трибюн" подав на своїх сторінках інформацію про недільні святкування.

Лука Костелина

❐

НАССО, Н. Й. — Українські вечори повіту Нассо відбуваються щороку. На них виступають танцюристи-аматори, лунають пісні, а оркестри виконують українські мелодії. Глядачів збирається тисяча, а може й дві. Але той вечір був особливий - присвячений 7-й річниці незалежности України. Святкування прикрасили танцювальний ансамбль „Волошки" з Філядельфії, музичні групи „Троїсті музики", „Микола, Люба і Віктор", юнаки Богдан Михайлишин і Гері Петровскі, котрі проводили програмою. Концерт був чудовим, і в цьому переконували також вдоволення на обличчях і оплески глядачів учасникам програми.

Наступного дня пополудні відбувся другий концерт в Українському Парафіяльному Осередку в Юніондейл повіту Нассо, присвячений Дню незалежности України.

...В залі пожвавлення. Артисти роблять останню пробу. Сходяться люди. Гуторять, займають місця. Починається концерт артистичної групи „Українська Родина". Концерт відбувся справді на високому рівні. А після цього чарівного дійства глядачі і артисти смакували перекускою, котру приготували членкині комітету. Також можна було оглянути виставку образів, виконаних на канві і в дереві, в тому і мої скромні твори.

Михайло Якубовський

❐

НЮАРК, Н.Дж. Тут громада відзначила 7-му річницю незалежности України соборним Молебнем в церкві св. Івана Хрестителя 24 серпня ц. р. в якому крім отців парохії св. Івана Хрестителя Франка Шедяка і Володимира Барана взяли участь від української православної церкви св. Вознесіння в Мейпелвуд, Н. Дж. о. Олег Гуцул, а від української православної церкви Св. Трійці в Ірвінґтоні, Н. Дж. о. Петро Готрович.

Отець В. Баран у своїй проповіді українською мовою підкреслив значіння цієї дати в новому етапі нашої історії, а по-англійськи парох Шадяк подав аналізу історичної дати, яку ми відзначували.

У Соборному Молебні взяли участь з прапорами Комітет Співпраці Комбатантських Організацій Нюарку, а також СУМА і ООЧСУ.

Відбутий Соборний Молебень, започаткований церквою св. Івана Хрестителя, заслуговує на увагу як приклад для інших громад, бо тільки в соборній атмосфері ми зможемо належно відзначати важливі історичні дати і тим самим зміцнювати її особливу ролю у збереженні української національної ідентичности в діяспорі.

Осип Труш

❐

КИЇВ, Україна. — Мільйони телеглядачів стали свідками дивовижного дійства, яке розігралося в київському палаці "Україна" 23 серпня з нагоди сьомої річниці незалежности Української держави. За зовнішньою атрибутикою (синьожовтий прапор, герб-тризуб, гимн "Ще не вмерла Україна") воно було національним, а за змістом — мається на увазі доповідь голови Верховної Ради Олександра Ткаченка — ностальгійно червоним.

Усе тут було, що гріє серце „вічно вчорашніх": Стаханов і стахановський рух, "маяки" давно минулої епохи — Кривоніс, Посмітний, Демченко, а найголовніше те, що доповідач закликав не забувати про "вагомий внесок" у розвиток України, який зробили Кириченко, Щербицький, Підгорний, Шелест... Не Стус, не Марченко, не вояки УПА та інші патріоти, а саме ось ці компартійні боси, що все робили, аби незалежної України ніколи не було. Цікавий поворот, чи не так?

Не забув доповідач сказати й про Київську Русь як "колиску трьох братніх народів", згадавши при цьому й відомого апологета цієї колиски Петра Толочка. А ще були натхненні слова про селян, які не хочуть, щоб земля стала товаром, бо здавна, бачте, звикли до "общинної власности на землю". І Леніна поставив нам за приклад і т. ін.

Одне слово, ностальгія хвиля за хвилею накочувалася на отетерілих слухачів. Геть розчулив серця доповідач, звернувшись до присутніх і всього народу із закликом не соромитися сімдесятилітньої радянської історії. Справді, за що червоніти — за голодомори, репресії, заслання? Як казав незабутній "батько народів": "Ліс рубають — тріски летять". Щоправда, одне місце в доповіді тов. Ткаченка зовсім спантеличило присутніх — це коли він узявся картати так званих опозиціонерів, що сидять на двох стільцях, тобто перебувають при владі й одночасно в опозиції до неї... Ну, точно так, як сам тов. Ткаченко. От що то за сила — більшовицька критика і самокритика!..

Президент сидів у президії зборів сумний та невеселий (так принаймні здалося з екрану телевізора). Було навіть побоювання, що під час чергового лівого пасажу спікера Леонід Данилович, чого доброго, встане й залишить залю. Але, слава Богу, все витримав до кінця. А ще поперваx закрадалася тривога щодо демократів — гарячі голови, візьмуть й утнуть щось та-а-ке... Однак все обійшлося. Їм, мабуть, соромно стало за те, як наприкінці 80-х — початку 90-х вони письмово й усно на кожному кроці вимагали: „Геть Щербицького — прислужника Москви!" Гріхи молодости — чого тоді з людиною не трапляється. Порозумнішали, мабуть.

Отже, можна сказати: праві стали лівими, а ліві — ще лівішими. Цілковитий консенсус, як кажуть тепер. З ним і вітаємо багатостраждальний український народ, який під керівництвом своїх вождів таки збудував ні від кого не залежну, крім колишньої компартійної номенклятури, державу. І навіть назву придумав: УНР — Українська номенклятурна республіка. А що — ніби наше і не наше. Цілком у дусі сьогоднішньої злагоди між гілками влади.

Анатолій Шевченко

❐

МОСКВА. — На запрошення посла України в Російській Федерації В. Федорова до Москви виїхала група митців на святкування Дня незалежности України. Делеґацію очолив відомий композитор Богдан Янівський.

У день свята Незалежности посольство України в Росії вітали посольства інших держав. Кожного гостя українські музики зустрічали національними мелодіями. Як потім зізнався посол В. Федоров, іноземні гості були приємно вражені таким прийомом, бо нічого подібного вони ніде не бачили. Ще один надзвичайно успішний виступ мали українські митці в Українському культурному центрі.

Та все це було б неможливо, якби не підтримка Львівської обласної державної адміністрації, а саме її голови М. Гладія.

Галина Доманська

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА НЮ ЙОРКУ ПРОВЕЛА В ОСТАННЮ ДОРОГУ Я. ПАДОХА

Незважаючи на те, що багато українців Ню Йорку ще не повернулися до міста з літніх вакацій, похоронне заведення Андріттса було переповнене і у понеділок, 31 серпня, і у вівторок, 1 вересня: відбувалося прощання з д-ром Ярославом Падохом, одним із найбільш відомих діячів української громади Америки. В понеділок більшість присутніх становили представники українських наукових установ. Прощальне слово мали проф. Лариса Залеська-Онишкевич — від НТШ, і проф. Анна Процик — від УВАН. Прощального листа від членів Львівського НТШ відчитав мґр. Володимир Рак, а слово від стриян сказала Ярослава Рубель. Панахиду і парастас відправив парох української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, якої членом був покійний, о. Патрикій Пащак, ЧСВВ, при співі членів церковного хору під проводом Андрія Добрянського.

У вівторок зібралася в похоронному заведенні численна пластова громада — з уваги не довголітню активну працю пл.сен. Я. Падоха у Пласті. Були його друзі із загону „Червоної Калини", від яких прощався з покійним пл.сен. Ігор Сохан, говорив про покійного Начальний Пластун Любомир Романків, від Крайової Пластової Старшини — пл.сен. Ніна Самокіш, від Пластової Станиці і ОП УПС — Олесь Лабунька, а від Пластової Фундації — пл.сен. Богдан Михайлів. Ґрунтовне слово про довголітнього головного секретаря Українського Народного Союзу виголосила предсідник УНС Уляна Дячук, підкреслюючи відданість і наполегливу працю покійного для добра УНСоюзу та української громади в діяспорі. Закінчуючи своє слово вона висловила бажання, щоб цей вклад у розвиток УНС д-ра Я. Падоха ніколи не залишився у забутті.

З короткими прощальними словами виступили д-р В. Ленцик — від президії НТШ, В. Баранецький від ЕУ діяспори, Степан Хемич — від Катедри Українознавства у Гарварді. Панахиду відслужили парох церкви св. Юра о. П. Пащак, ЧСВВ, і о. В. Панчук, ЧСВВ.

У середу в ранніх годинах, після перенесення тіла св .п. Я. Падоха до церкви св. Юра в Ню Йорку відправлено там Службу Божу, а відтак відбулося поховання на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку. При почесній стійці членів загону „Червоної Калини" з прапором, о. В. Панчук, ЧСВВ, відправив Панахиду біля гробу, а коротке слово виголосив проф. Леонід Рудницький, президент НТШ. Він привіз з України жменьку землі, щоб її кинути на гріб св. п. Я. Падоха. Від НТШ і Пласту попрощалася з покійним Л. Залеська-Онишкевич, закликаючи присутніх пластунів відспівати пластове „На добраніч". В часі останнього прощання Евстахія Мілянич кинула на труну грудку землі із рідного Стрия, в якому жив та учився покійний.

Частина присутніх на похованні переїхала до приміщення, де відбулася традиційна українська тризна. Нею, як і перебігом усіх похоронних обрядів, проводив проф. і пл.сен. Володимир Стойко. Тут знову першим взяв слово президент НТШ проф. Л. Рудницький, який також відчитав прощання від ректора УВУ проф. д-р Мирослава Лабуньки. Від УВАН промовляв його президент проф. Олекса Біланюк. Відтак слово мав чоловік молодшої доньки покійного, Христини, проф. М. Пінедо, що походить з Перу. Він незвичайно тепло представив покійного, як і свої враження від проживання в колі української родини, через неї і в американському довкіллі, та подякував усім, що прибули попрощатися з його тестем. Д-р Роман Барановський прощався з д-ром Я. Падохом як його друг, а д-р Василь Калинович представив покійного як людину, що завжди уміла довести до згоди та порозуміння. Про фінансову поміч нашій громаді і її довір'я до покійного говорив колишній предсідник УНС Йосиф Лисогір, від Українського Музею — Ольга Гнатейко, а від громадських організацій — д-р Степан Ворох. В. Стойко відчитав листи від НТШ у Львові за підписом голови О. Романіва і від НТШ в Канаді за підписом д-р В. Мацьківа. В. Стойко подякував присутнім за участь, як також коротко подякувала за участь у похоронних відправах дружина покійного д-ра Ірени Падох, усім тим, що так щиро згадували у тих сумних днях славного українця.

Здається, у більшості учасників того сумного дня залишилася ще надовго у пам'яті символічна картина диких качок, що в часі прощання біля домовини на цвинтарі летіли у вирій, нагадуючи журавлів. Це було ще одне зворушливе враження, що залишив цей вийнятковий похорон.

О.К.

Представники загону „Червоної Калини" співають своєму другові востаннє „На добраніч".

Проф. Л. Рудницький кидає грудку землі зі Львова на домовину д-ра Я. Падоха.

Зустріч активу Округи УНС в Дітройті

Понад 50 осіб зібрались на оселі „Діброва", в суботу, 15 серпня 1998. Округа старається дальше зберегти свою заслужену доцьогочасну силу і славу.

Зустріч відкрив голова Округи і головний контролер УНС д-р Олександер Серафин. Він привітав присутніх і також передав привіти від предсідника Уляни Дячук та головного секретаря Марти Лиско. Дальше він вичерпно розповів про біжучі зміни, пляни та наміри УНС у зв'язку зі завданням виконати букву та дух постанов 34 Конвенції. На першому місці, як завжди, стоїть справа придбання нових членів. У першій половині звітного року придбано 378 нових членів, з цього року наша Округа придбала тільки 12 і таким чином опинилася на 21-му місці між іншими округами. На щастя, до зустрічі секретар 82-го Відділу Ольга-Уляна Марущак придбала вже 8 нових членів, секретар 174 Відділу Віра Крива — 7, секретар 175 Відділу Олександра Лаврин — 6, секретар 74 Відділу Галина Татарська — 4, секретар 146 Відділу Григорій Корбяк — 3, секретар 292 Відділу Ірина Прийма — 2 нових члени. Разом придбано 30 нових членів. Це дає надію, що до кінця року ми будемо на кращому місці між іншими округами.

Після інформаційного союзового звіту д-р О. Серафин подав теж добру вістку, що Апеляційний суд признав його, спільний із іншими, правний позов проти програми „60 хвилин" під назвою „Огидне обличчя свободи" задовільно обґрунтованим до повного судового процесу. Існує можливість, що ця справа буде полагоджена ще перед судом.

У загальній та розваговій частині зустрічі виступили Мирон Воронович, Віра Крива та Ольга-Уляна Марущак.

Мирон Воронович розповів про свою подорож до рідного краю. Він частенько відвідує Україну, бо його син Роман, живе в Києві, де є редактором пресового бюра „Українського тижеевика". М. Воронович зазначив, що при кожній своїй подорожі по Україні, він звичайно спостерігає поступ до кращого.

В. Крива відчитала одну свою гумореску, кілька інших гуморесок по-мистецьки відчитала Ольга-Уляна Марущак.

У виміні думок взяли участь Григорій Корбяк, Василь Лещук та Роман Лазарчук.

На закінчення голова д-р О. Серафин подякував усім, а зокрема тим, що причинились до успішного переведення зустрічі.

Роман Лазарчук

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Українські пластуни гостювали у польських скавтів

З нагоди 50-ліття свого існування в Америці, польські скавти (Zwiazek Harcerstwa Polskiego) запросили представників українського Пласту взяти участь у їхньому „зльоті", який відбувся 10-го–22-го серпня, на оселі американських скавтів „Camp Falling Rock" в Ракі Форк, Огайо, приблизно 30 миль на північний схід від міста Колюмбус.

Крайова Пластова Старшина вислала як своїх представників пл. сен. Ігоря Захарія, станичного станиці Клівленд, пл. сен. Зенона Голубця, голову Крайової Пластової Ради, та ст. пл. Галю Кузишин-Голубець, референтку преси при КПСтаршині. Українська делегація відвідала „зльот" при кінці першого тижня польського джемборі. На джемборі з'їхались скавти з різних стейтів Америки — Каліфорнії, Кольорадо, Коннектикат, Іллиной, Мериленд, Массачусетс, Мишиген, Ню Йорк, Ню Джерзі, Пенсильванія і Вашінгтон, щоб спільно таборувати, спілкуватись і сповнитися скавтським духом.

Крім таборової програми, вони мандрували, здавали іспити вмілости та сходились на ватри.

Дуже подібно до програми Пласту, польські скавти проводять свої заняття польською мовою і є єдиною етнічною групою, крім нас, яка не оформилась в американському скавтінгу. Вони стараються зберегти свою мову і культуру, а їхній клич є „чувай" (будь готовим).

Польський скавтінг існує в різних країнах світу — в Арґентині, Австралії, Канаді, Англії, Франції, Новій Зеляндії та Німеччині. В Америці польські скавтські групи діють у містах, де є великі польські громади. Разом в цілім світі є приблизно 5,500 польських скавтів, а в Америці — 875 дівчат та 570 хлопців. Станиці знаходяться в Бостоні, Чикаґо, Дітройті, Лос Анджелесі, Ню Йорку, Ню Джерзі, Коннектикат та у Вашінґтоні.

Під час року польські скавти мають щотижневі сходини, з'їзди і табори. Вони також беруть активну участь у своїх громадських святах та фестивалях.

Їхня присяга — це служити Богові і Польщі, помагати іншим і слухати свого проводу. В Пласті ми маємо 16 точок пластового закону, польські скавти мають їх 10: наприклад, бути чесним, обов'язковим, життєрадісним і товариським.

Польські скавтські табори відбуваються звичайно на їхніх оселях в Мишиген, Висконсин чи Вермант, як також у стейтових та державних парках.

Організатори польського зльоту дуже гостинно прийняли українську делегацію та мали нагоду обмінятися думками щодо виховання, програми та проблем в обох організаціях.

Діти на зльоті таборували по своїх осередках, і підтабори були гарно прикрашені. Скавти дуже радо показували гостям свої табори і вітали їх кличем „чувай".

У великій кімнаті була виставка знимок, книг та афіш різних таборів та попередніх зльотів (останній відбувся в 1994 році у Великобританії).

Хоч мова та однострої польських скавтів різнились від українських, легко було порозумітися і нав'язати контакт. Польські скавти мають проблеми, подібні до наших. Так само, як і ми, вони виховують свою молодь в скавтських традиціях і любові до своєї нації й культури.

Ст. пл. **Галя Кузишин-Голубець**,
референт преси КПС

Світлив І. Захарій

На польському скавтському „джеборі" (зліва): пл. сен. Зенон Голубець, ст. пл. Галя Кузишин-Голубець, виховниця скавтів Беата Павліковська, пл. сен. Ігор Захарій і скавт Стів Кріссінджер.

Свято у обновленій кредитівці

В неділю, 19 липня, відбулося посвячення обновленої нашої Чикаґської філії Каси „Самопоміч" в Джерзі Ситі. Вже від четверга з'їжджалися члени дирекції, деякі з родинами, з Чикаґо. Перед Службою Божою прибули ми до нашої філії, щоб спокійно все оглянути і перевірити перед посвяченням.

У церкві свв. Петра і Павла Митрополит Стефан Сулик та парох о. М. Струць відслужили Службу Божу. Під час проповіді привітали нашу делеґацію. Після Літургії відбулося посвячення оновленої філії. В середині повнісінько людей — члени, делеґати та визначні гості. Були делеґати із сусідних кредитівок, ЦУКА, УНСоюзу, „Контакту". Від Т. Денисенко із Рочестеру надійшли чудові шовкові квіти. Владика відправив чин посвячення, поблагословив розвішані хресті на стінах, а парох посвятив водою. Опісля всі попрямували до Народного Дому, де засіли за гарно прибраними столами до святочного обіду.

Президент дирекції Михайло Кос представив себе і відкрив наше свято. Привітав Митрополита, пароха, всіх делеґатів від кредитівок, членів та представив всіх нас з дирекції. Він коротко зупинився на значенні кооперації кредитівок в Україні та діяспорі, підкреслив гарний розвиток нашої філії в Джерзі Ситі і подякував всім членам за довір'я до нас та підтримку установи. Опісля промовляв Митрополит. Парох від себе також побажав всього добра кредитівці. Інж. Григорчук вітав від Централі кредитівок. Відтак слово виголосив президент установи Богдан Ватраль, який подякував засновникам кредитівки, представив працівників, менаджера.Промовляв також Ярослав Завійський і дякував за довір'я. На закінчення переведено льотерію: 10 виграшів по 100 дол. Кожний з присутніх одержав також парасолю.

На бенкеті було майже 200 осіб, з того багато відомих мешканців Джерзі Ситі.

Ореста Фединяк

На фото: службовці „Самопомочі" під час свята. Зліва: О. Ільницька, Б. Рептак, Я. Завійський, Г. Когут, М. Кос, Б. Ватраль, О. Фединяк, Ю. Бозьо, І. Лесейко, Я. Данилишш

НАША ІСТОРИЧНА АНОМАЛІЯ

Доповідь Сергія Білоконя в УВАН

7 червня 1998 року у приміщенні Української Вільної Академії Наук у Ню Йорку відбулася зустріч з гостем з України, провідним науковим співробітником Інституту Історії України НАНУ д-ром Сергієм Білоконем, автором більш ніж 600 наукових праць з різних ділянок історії. Засідання вів науковий секретар УВАН д-р Євген Федоренко.

Як засвідчив прелеґент, саме тут, в УВАН, де він вперше мав честь виступати ще до проголошення незалежности України, у 1990 році, він відчував дух справжньої, незалежної Української Академії. У 60-70-х роках вчений особисто знав усіх співробітників УАН розстріляного Відродження, які за різних обставин вижили після большевицького терору. Спілкування з ученими, які працювали в 20-х роках, наклало, як на нашу думку, відбиток на формування особи самого доповідача і дало йому можливість зіставляти і давати оцінки наступним (в тому числі і сучасному) періодам розвитку українознавства.

Київський вчений обрав тему „Бездержавність — українська історична аномалія", зосередившись на двох її аспектах — долі української національної аристократії та державній політиці масо-

(Закінчення на стор. 9)

ЗНОВУ ДО ШКОЛИ

Суботня школа починає навчання з великими надіями

Сергій Миронюк

САВТ БАВНД БРУК, Н. Дж. — Учні суботньої школи при Українській православній церкві-пам'ятнику св. Андрія починають новий навчальний рік з новим помічником — персональним комп'ютером.

Цей подарунок школі, яку відвідує близько 50 учнів, зробила Українська Православна Кредитова Кооператива (УПКК). Крім комп'ютера з принтером, вона подарувала ще й чек на 1,000 дол.

12 вересня, у день урочистого відкриття нового навчального року, настоятель церкви о. Юрій сказав батькам і вчителям після проведення молитви, що без української школи „ми всі збіднюємося", забуваємо своє коріння.

Вітаючи присутніх, які зібралися в їдальні консисторії, новий директор школи Світлана Недошитко сказала: „Нехай Бог допомагає нам: батькам, вчителям — усій українській громаді виховувати наших дітей так, щоб вони знали і пам'ятали, хто вони є і звідки походять, щоб були вони добрими громадянами великої і прекрасної американської держави і водночас не соромилися і не боялися ніколи сказати, що всі ми з діда-прадіда — українці". С. Недошитко, випускниця Луцького педагогічного інституту (тепер університету), представила батькам 10 вчителів, які викладатимуть українську граматику, літературу, історію, географію, культуру, релігію, етнографію і українські народні танці.

Батьки з дітьми і вчителі під час урочистого відкриття навчального року.

Директор УПКК Валентин Олійник вручає директору школи Світлані Недошитко чека на 1,000 дол. Перший зліва — Андрій Шевченко, праворуч — Богдан Лесів.

Вручаючи чека під оплески присутніх, директор УПКК Валентин Олійник побажав школі всіляких гараздів. Цьому сприятиме подарований кредитівкою комп'ютер. Оснащений українською програмою, він, за словами С. Недошитко, дасть змогу вчителям друкувати навчальні матеріяли. Учні старших кляс працюватимуть на ньому самостійно: писатимуть твори, складатимуть звіти, здійснюватимуть переклади.

На врочистій церемонії був також менаджер філії УПКК в Савт Бавнд Бруку Богдан Лесів і головний менаджер нюйоркської УПКК Андрій Шевченко. Батько останнього, Олексій, був одним із засновників і перших директорів цієї школи, яка почала діяти у 1967 році.

Після закінчення урочистостей колишній директор школи Християна Сизоненко сказала, що двері школи відкриті кожній дитині, яка має охоту вчитися, незалежно від віросповідання. При школі діє також дитячий садок чи дошкілля, до якого приймають дітей віком від трьох років. Навчання ж у самій школі триває аж до 12 кляси. За словами Х. Сизоненко, основну масу учнів тепер складають діти, народжені в ЗСА.

Цього року в школі відновлюються лекції українського народного танцю і вводиться курс етнографії. Відкривається також група для учнів, які не знають української розмовної мови. Англомовні батьки хочуть, щоб їхні діти поверталися до мови своїх предків, зазначила С. Недошитко.

(Фото автора)

НАША ІСТОРИЧНА...

(Закінчення зі стор. 8)

вого терору. В обох випадках він поділився своїми відкриттями, які зробив за ці кілька років — після свого останнього приїзду до Америки.

С. Білокінь розповів про історію української національної еліти — діячів Гетьманщини XVII-XVIII ст. і їхніх нащадків, зробивши широке узагальнення історичної долі аристократії. Кількістно найбільший внесок у державотворення XVII-XVIII ст. зробив рід Забіл. А з роду Дорошенків вийшло чотири гетьмани, з яких двоє були справжніми керівниками козацької держави. До речі, з цього ж роду походить і перший президент УВАН проф. Дмитро Дорошенко. Вчений справедливо наголошував на необхідності вивчати генеалогію своїх власних родів і передавати традицію нащадкам. Адже в Галичині, наприклад, свій родовід можна прослідкувати аж до XVI-XVII ст. Набагато важче зробити це на Наддніпрянщині. До речі, вчений знає історію свого роду до 6-7 коліна.

Далі доповідач перейшов до надзвичайно болючої теми нашої історії — масового терору в Україні. С. Білокінь висловив припущення, що й тепер приступна для дослідників лише невелика частка архівів цієї диявольської репресивної машини. Вчений переконливо довів, що терор — то не наслідок психічної хвороби Сталіна, а природний вияв большевицької системи.

Можна погодитися зі справедливим обуренням С. Білоконя, який говорив, що колишні чекісти отримують пенсії, користуються пільгами, а борці за волю України часто-густо не мають засобів для існування. Катів, що винищували українців, регабілітують, а їхні жертви часто залишаються нерегабілітованими. Доповідач розповів, що простудіював слідчі справи своїх репресованих родичів (по лінії як матері, так і батька). А загалом С. Білокінь вивчив близько півтори тисячі справ з архівів колишнього ЧК-ГПУ-НКВД. Цікаву збірку документів він опублікував на сторінках журналу „Наше минуле". Досі це чи не єдина публікація таких джерел.

З болем розповів історик про те, що міжнародний трибунал „Нюрнберг-ІІ", до секретаріяту якого його колись обрали, так, мабуть, і не здійсниться. Адже стара партноменклятура утримує важливі пости на всіх рівнях влади. Лідери еміграційних структур допомогли їй свого часу утриматись на поверхні. Наслідки такої недалекозорої політики — навіч. Національна ж наука, зокрема історична, тепер ледве животіє. Вистачить сказати, що з причини безгрошів'я на два місяці закрито Інститут Історії України НАНУ.

Прелегент відповів на запитання, з якими звернулися до нього д-р Мирослав Прокоп, Уляна Старосольська, генеральний секретар УВАН д-р Тамара Булат, д-р Ігор Гурин та ін. Після закінчення офіційної частини присутні і далі не відпускали гостя, підходили із запитаннями, дякували за його величезну працю, висловлювали щирі побажання здоров'я і наснаги в його подальших студіях.

Григорій Курас,
кандидат історичних наук (Ню Йорк).

Вічна пам'ять про Броди...

П'ятдесят чотири роки тому вони билися з червоним військом. Сили були нерівні. Сконцентрована на Брідському напрямі московська сила мала п'ятикратну перевагу в людях, шестикратну — в артилерії, чотирикратну — в танках. А ділянку фронту завдовжки понад 30 кілометрів обороняло лише 12 тисяч дивізійників. Про мужність молодих воїнів — квіт нашої нації, які беззастережно йшли у бій, аби втілити в життя ідею української державности, промовлялося на вічі, що відбулося на Ясенівській горі, біля символічної могили полеглим, котру вінчає великий березовий хрест.

Відтак відбулась подорож-реквієм місцями кривавих боїв, яку Львівське братство колишніх вояків І-ї УД УНА, разом з побратимами з діяспори, щороку здійснює 22 липня (день прориву з ворожого оточення) з Івано-Франківського, Тернополя та Дрогобича. Після Ясенова віче відбулося і в селі Підгірцях Бродівського району, яке під час боїв неодноразово переходило з ворожих рук під захист стрільців.

Завершили свою подорож дивізійники на стрілецькому цвинтарі поблизу села Червоного, що в Золочівському районі, де дбайливо впорядковуються могили полеглих, останки яких знайдено в останні роки. Інших ще розшукують, адже на боєвищах Брідщини і Золочівщини полягло смертю героїв до чотирьох тисяч української молоді, або, як згадують поміж себе самі дивізійники, „тут один з нас помирав, аби другий пробився". Таким чином з оточення на збірні пункти вийшло до трьох тисяч дивізійників, ще близько трьох тисяч перейшло в УПА. Решта потрапила в полон і більшість з них були по-звірячому розстріляли на місці. На цвинтарі споруджено каплицю, всередині якої встановлено мармурову плиту з написом: „Вічна пам'ять усім невідомим воякам дивізії „Галичина", які полягли в боях під Бродами в 1944 році".

І де б не побували того дня дивізійники, священики усюди правили помильні Літургії, на які сходилися мешканці сусідніх сіл. Повсюдно звучало слово життя в ім'я Української держави та слово ганьби тим, які тепер займають високі пости в Уряді і Верховній Раді, але й далі очорнюють ОУН, УПА, дивізійників, ігнорують державну мову і навіть не встають із крісел, коли в залі Верховної Ради звучить національний гимн „Ще не вмерла Україна".

Осип Бандерський

РЕЛІГІЯ

Степан Боруцький. Львів

Собор УГКЦ

МИРЯНИ ХОЧУТЬ ЗРОЗУМІТИ СВОЮ РОЛЮ

„Чому я греко-католик і яке моє місце у Церкві та у світі ?"

Такою була провідна формула другої сесії (перша мала місце 4-10 жовтня 1996 року) Патріаршого собору Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ), що відбувся у Львові 23-30 серпня цього року.

Делегати Собору — представники 24 єпархій з України та з-за кордону, єпископи, священики, настоятелі монаших чинів та згромаджень, ректори духовних семінарій та академій, а також миряни, яких, власне, найбільше стосувалося це зібрання (всього 180 осіб), обговорили тему "Роля і місце мирян у Церкві". Учасників Собору — делегатів та їх гостей привітали Архиєпископ Мар'ян Яворський — глава Конференції єпископів Римо-Католицької Церкви в Україні, Ігор Держко — заступник голови обласної держадміністрації, професор Юрій Рудавський — ректор державного Університету "Львівська Політехніка", Василь Колодчин — голова Українського Патріархального Світового Об'єднання. Від імені святішого отця Папи Івана Павла II і префекта Конгрегації Східніх Церков кардинала Ахілле Сільвестріні учасників форуму привітав Архиєпископ Антоніо Франко - нунцій апостольської столиці в Україні. Відтак з основною доповіддю на першому пленарному засіданні Собору виступив Його Преосвященство Любомир Гузар — Єпископ-помічник з делегованими правами глави УГКЦ.

— Стоїмо на початку важливої сесії Патріаршого собору. Що нам від цієї сесії можна сподіватися ? - сказав владика Любомир. — В часописах по обидвох берегах океанів появилися статті, в яких сказано, що щойно тепер наша Церква відродиться, коли остаточно миряни прийдуть до голосу і керми у Церкві. Всім нам відомо, що християнство в Русь-Україну як релігію держави увів князь Володимир — мирянин. "Руську Правду" — кодекс державних законів на сильному християнському підложжі звелів списати князь Ярослав — мирянин. Церкву в другій половині XX століття врятували на землях України таки миряни. Ієрархія і духовенство були дуже обмежені в своїх можливостях душпастирування, їхнє служіння полягало головно у факті, що вони були і що нарід про них знав. Але діяльність Церкви, а тим самим її свідомість, тотожність зберегли таки миряни... Живемо на переломі тисячоліть. Питаємо, що значить бути мирянином в Церкві тепер, яке його завдання сьогодні і завтра ?

На закінчення свого виступу Владика виклав кілька умов успішної роботи собору.

Поперше: виховання ревних, Христу вірних, зрілих мирян для Церкви XXI століття. **"Ми мусимо в багато дечому починати наново. І бажав би я підкреслити, що багато того виховання мусить бути самовихованням, бо не розходиться тільки про набуття знання з книжок чи шкільних викладів, але про очищення і усталення характерів".**

Подруге, все актуальнішою стає спільна праця мирян, через різні християнські об'єднання, рухи, громади. **"Треба відповідних установ та механізмів, щоб гарні рішення ставали дійсними і ефективними через відповідні об'єднуючі заходи виконання".**

Потретє, слід пам'ятати, що Церква не є політичною організацією, вона діє за своїми законами, вона живиться Божим словом і Святими Тайнами. Її ціль є духовна: спасення душі. Однак, **„Христу вірний мирянин, так само як і клирик, має керуватися християнськими засадами і на таких засадах будувати новий світ, а в нашому конкретному випадку — нову Українську Державу".**

Почетверте, треба позбутися негативів у так званому місійному дусі. **„Брак місійного жертвенного духа має свій початок внутрі, родини, але він проявляється на всіх рівнях: парохіяльному, єпархіяльному, всецерковному".**

Поп'яте, чимало буде залежати від духовного виміру праці, яку треба починати від молитви, від подолання своїх власних духових перешкод та примх. **"Найболючішою раною на тілі нашого народу є брак церковної єдности. Це кожний знає, розуміє, переживає. Питаємо, чому так мало успіху, коли так багато болю? Бо ми хочемо змінити всіх інших, не змінивши самих себе..."**. Єдність з Богом і між людьми — це зустріч на півдорозі. Ми хочемо, щоб всі прийшли до нас, ми не хочемо зріктися наших переконань і привичок. Ми радше вимагаємо, щоб інші це робили, тільки щоб не ми. Що правдиве у справах релігійного, церковного об'єднання, правдиве в усіх ділянках нашого життя. Передумова тривалих, дійсних змін на краще — в нас самих. Ми будемо успішні настільки, наскільки тих наших поганих прив'язань, того безликого самолюбства, особистого, національного, церковного.

Інтелігенція має недостатні знання про Церкву

Під час проведення Собору відбулося п'ять пленарних засідань із тематикою: "Церква є одна, і в ній є ми" (доповідь виголосив о. Богдан Панчак із Польщі), "Церква і світ" (Павліна Деркач із Канади), "Організація життя мирян-

(Закінчення на стор. 16)

Як будете у Бучачі, підіть у монастир Отців Василіян

Монастир Отців Василіян у Бучачі на Тернопільщині.

Коли то людина бажає згасити спрагу відсвіжуючим напоєм, так само вона мимоволі спрагнена певної духовної відпруги, адже теперішнє життя своїм темпом все більше втомлює. Відпочинок, відпруження може дати мила розмова, діялог з цікавими людьми, що оптимістично дивляться на життя. А особливо це може зробити добра книжка.

Мені пощастило оце друге. Пошта принесла невелику, чепурно оформлену 150-сторінкову, середнього формату книжку, видану у Львові 1997 року. Обкладинки естетично оформлені світлиною монастиря та знимкою автора з його короткою біографією. Редактор „Світла" о. В. Цимбалістий, знаючи, що я походжу з Бучаччини, переслав мені цей твір, що називається „Монастир Отців Василіян Чесного Хреста Господнього в Бучачі, 1712-1996". Люди, народжені у Бучачі чи на Бучаччині, пам'ятають ті знаменні будівлі: монастир, церкву та школу. Василіянські будівлі є найбільше істотні свідки історії майже останніх трьох століть.

Цікавим є те, що книжку про монастир Отців Василіян писав молодий дослідник-історик, тепер докторант Люблінського Університету Ярослав Стоцький, народжений 1957 року на Тернопільщині. Він писав її як магістерську працю. Автор зумів так докладно удокументувати страшну пляму нашої історії від 1945 до 1989 року — московсько-большевицьку окупацію. Тому то населення Бучацького району так глибоко пам'ятає і відчуває серцем ту безмежну пошану до Отців Василіян, які переводили колись місії, реколекції, празники та інші особливші святкування у цілому повіті. Майже кожний з них був добрим провідником та одночасно учителем, бо там діяла середня школа.

Особисто я походжу з села Жизномир. Разом з хлопчиками-підлітками залюбки мандрував лісами, полями, але найчастіше ярами ріки Стрипи, її „кручами", обминаючи старий млин. Ми відвідували на правому березі ріки Стрипи, між Бучачем і Жизномиром, скелю, де ще були руїни давньої церкви чи монастиря. Коли в тому місці скелі вдарити каменем чи палкою об землю, то вчувалося відлуння. Вже навіть тоді ми розуміли, що у глибині була печера. Ми тоді ще не були пластунами, але робили речі, які тепер виконують пластуни. Будучи вже в Канаді, ми довідалися, що там справді була печера, в якій за большевиків ховалися наші патріоти-підпільники. Оповідали пізніше, що НКВД вистежило одного нашого хлопця і так сильно його мучили та тортурували, що він, знеможений, сказав про ту печеру. В книжці про ці події згадки немає, але про „монастирок" автор пише, що це був Жизномирський монастир Преображення Господнього, збудований приблизно 1600-1606 року. Тепер там тільки руїни.

Книжка взагалі подає прецікаву історію Чину Святого Василя Великого, а Василіянського чину Бучача зокрема, духовно-освітнє служіння бучацьких отців.

Зміст книжки справді дотикається струн серця і почувань ранньої молодости тих, що там народилися і зазнали бодай короткого чару рідної землі та благородного впливу незабутніх Отців Василіян з Бучача.

Сьогодні, неначе чудо, монастир, церква і школа (тепер історико-філософський ліцей) знову віджили, процвітають і без нарікань, з усмішкою і довір'ям розбудовують українську християнську духовість та суверенність української держави. Якщо будете в Україні — відвідайте їх.

Д-р В. Соханівський

Голосний і славний „Дзвіночок"

Капеля бандуристок „Дзвіночок"

З великою приємністю я використав нагоду познайомитися з народною капелею бандуристок „Дзвіночок" при школі Кобзарства у Львові. Вона діє у „Центрі творчости дітей та юнацтва Галичини".

Та школа якраз цього року святкує своє 40-річчя.

У школі тепер навчається понад 200 дітей. Школа Кобзарського Мистецтва міститься в розкішному, відносно новому домі, який займає цілий третій поверх.

При вході на третій поверх відразу впадає у вічі величезний, по-мистецьки виконаний напис „Школа Кобзарського Мистецтва". В головній залі досить багато мистецьких картин з кобзарською тематикою, і безліч різного роду оголошень виступів капель „Дзвіночок" і „Галичанка".

Усе це є під керівництвом заслуженого працівника культури України Володимира Дичака. Він був засновником і залишається назмінним керівником капелі „Дзвіночок".

Поруч з ним працюють досвідчені фахівці: хормайстер Н. Чмир, концертмайстри М. Горішня, М. Скільська, Н. Олійник та Т. Шаленко.

Діяльність школи сприяє відродженню народного мистецтва і духової культури, естетичному і патріотичному вихованню молодого покоління.

У 1994 році на основі капелі „Дзвіночок" створено Школу Кобзарського Мистецтва, яка має у своєму складі молодшу, середню та концертну групи капелі бандуристок „Дзвіночок" — тут вони мають також хлопчиків.

„Дзвіночок" з успіхом виступає на сценах багатьох міст України. Часто дає концерти у Києві, в Криму, в Ялті і по більших містах України. Досить часто концертує за кордоном — у Білорусі, Грузії, Чехії, Словаччині і Польщі. В програмі капелі — народні пісні, церковна музика, українська та західньоевропейська клясика, авторські пісні та думи, пісні на мовах багатьох народів Европи. Вони мають понад 70 творів різних форм. Ряд творів записано в Золотий Фонд України.

Капеля часто виступає у програмах національного радіо та телебачення. Була учасником багатьох міжнародних телепрограм.

Капеля — лавреат міжнародних фестивалів та конкурсів. Місцевих нагород не доводиться згадувати, бо їх було дуже багато.

Постійно напружені репетиції, ретельний відбір творів, шліфування кожного звуку, жесту — все це будні капели, з яких народжується натхнення і творчий успіх.

Школа заслужила професійного визнання: їй присвоєно почесні звання: спочатку зразкової, а відтак — народної.

Накінець слід згадати, що „Галичанка" — володар великої Золотої Медалі.

Микола Чорний-Досінчук

ПОЯВИВСЯ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКИЙ СЛОВНИК С. КАРАВАНСЬКОГО

Відомий український мовознавець Святослав Караванський підготував, а київський видавничий центр „Академія" у серпні цього року видав „Російсько-український словник складної лексики". Він містить 35.000 перекладів російських слів, граматичних форм та ідіом. Уперше в історії української лексикографії словник подає переклади російських дієприкметників, утворюючи їх від кожного наведеного у реєстрі дієслова.

Словник призначений для широкого кола читачів — від школярів до державних діячів.

Святослав Караванський пише у вступі, що на потребу такого словника свого часу вказував Іван Світличний. Але спроба створити це видання поставила упорядника перед рядом проблем.

Щоб читач міг легко користуватися словником, автор радить ознайомитися насамперед з умовними скороченнями, вжитими в тексті, та із вступними заввагами, призначеними полегшити пошук потрібного слова.

На кінці словника С. Караванський подає 38 прізвищ тих осіб, що сприяли виходові словника. Поруч переліку прізвищ знаходимо три світлини — Івана Пуйо, Михайла Гаврилюка і Івана Сарвадія. Слід відмітити, що велика більшість тих, які допомогли авторові, це мешканці ЗСА.

Відповідальний за випуск того видання — Т. В. Тихонович, а окремо у вступі автор дякує Івану Русинові, який заступав автора в Україні на товариській основі.

С. Караванський дякує також редакції „Свободи", як учаснику цього видання. На жаль, у нашому запиті, де і за яку ціну можна цей словник купити, ми отримали відповідь, що словник є тільки в Україні, отже треба його замовляти у видавничому центрі „Академія".

"ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ У ДІЯСПОРІ"

Під такою назвою відкрилася виставка у Львівському Історичному Музеї.

Упродовж тривалого часу інформація про життя українців у діяспорі була недоступною для наших земляків. Тому у багатьох склалась думка, що діяльність українців за межами нашої держави зводилась лише до функціонування українських церков, шкіл, хорів і танцювальних ансамблів. Автори виставки у Львівському Історичному Музеї поставили собі за мету розвіяти цю хибну уяву і показати широкому колу львів'ян та гостям міста, що наші земляки, проживаючи у чужому етнічному середовищі, зуміли не лише зберегти національну самобутність, але й створити розгалужену мережу громадсько-політичних, наукових, релігійних, культурно-мистецьких та інших організацій.

Матеріяли виставки поділено на кілька розділів. Один із них — „Громадсько-політична та наукова діяльність українців в Европі після Другої Світової війни". Головний акцент у цьому розділі зроблено на діяльності таких організацій, як Центральне Представництво української еміґрації в Німеччині, Закордонні частини ОУН, Український Вільний Університет, Наукове Товариство ім. Шевченка та ін. Експозиційним матеріялом для цієї теми послужили документи, світлини, значки „Таборової пошти", які висвітлюють життя українців у німецьких та австрійських таборах після Другої Світової війни.

Діяльність ЗЧ ОУН висвітлено з допомогою світлин та листування провідних діячів ОУН: С. Бандери, С. Ленкавського, С. Мудрика, С. Мурашка, М. Лебедя, Я. Стецька, а також значків серії „Підпільна пошта України", бофонів тощо.

Наукові видання свідчать про здобутки провідних вчених та українських наукових інституцій в Европі, зокрема Наукового Товариства ім. Шевченка та Українського Вільного Університету.

Наступний розділ присвячений релігії. Для українців, де б вони не проживали, центром духового і суспільного життя завжди була Церква. Серед всіх церковних достойників найбільш величною є постать Ісповідника Віри Йосифа Сліпого. Серед матеріялів цієї теми найцікавішими є листи Кардинала Йосифа Сліпого із його власноручним підписом, які відтворюють різнобічні зацікавлення Патріярха як у сфері релігійного, так і громадсько-політичного життя.

Поштівки П. Андруахіва, С. Гординського, Ю. Козака та інших мистців відтворюють святковий настрій Різдвяних та Великодніх свят.

Мистецьке життя, зокрема у сфері образотворчого мистецтва, відтворюють живописні твори таких відомих малярів, як П. Андрусів, Е. Козак, Є. Андієвська, А. Кузьма, П. Лопата, Г. Новаківська, Я. Козак. Доповнюють цю тему репродукції С. Гординського, М. Мороза, Я. Гніздовського, П. Андрусіва, М. Черешньовського, П. Холодного, а також художні альбоми та монографії — Г. Крука, М. Левицького, Б. Крюкова, О. Островського та ін.

Музичне та оперне мистецтво висвітлено з допомогою фотокарток, буклетів, афіш відомих українських композиторів, а також музикантів і співаків, які здобули світове визнання. Зокрема таких, як Любка Колеса, Іванка Мигаль, Катерина Зарицька, Іванна Іваницька, Модест Мінцінський, Ірина Маланюк. Експонуються також і видання Українського Музичного Інституту Америки.

У розділі „Література і поезія" найцікавішими експонатами є фото Об'єднання українських письменників „Слово" від 1982 року, на якому зображено письменників різних поколінь, фото Уласа Самчука — першого Голови МУРу (Мистецький Український Рух), створеного 1945 році і реорганізованого в 1957 році у „Слово", фото останнього голови „Слова" Лідії Палій.

Серед видань — поезії Б. Лепкого, Т. Осьмачки, Л. Палій, Л. Храпливої, І. Трача та ін.

У розділі „Наукове життя українців Америки" експонуються фотографії відомих українських учених, президентів Української Вільної Академії Наук, диломи, документи науково-освітніх установ, а також видання — НТШ, УВАН, Українського Історичного Товариства, Українського Технічно-Господарського Інституту в діяспорі, Канадського Інституту Українських Студій, Українського Інституту Америки та ін.

„Діяльність громадсько-політичних організацій Америки" — останній розділ виставки. Комплекс матеріялів, підібраний для висвітлення цієї теми, засвідчує ролю громадських і політичних організацій у збереженні національної пам'яті серед західних українців, а також вплив українських організацій на підтримку референдуму в Україні в грудні 1991 році. Експозиційним матеріялом послужили пропам'ятні стрічки та конверти, присвячені провідникам ОУН, УПА, пластові поштівки, а також листівки і фотографії маніфестацій українців у діяспорі, спрямованих на підтримку незалежности України в час референдуму 1991 року. Доповнюють цю тему видання таких відомих громадських організацій, як Світовий Конгрес Вільних Українців, Конгрес Українців Канади, Світова Федерація Українських Жіночих Організацій, Союз Українок Америки та багатьох інших.

Однак дана виставка не змогла б відбутися без допомоги наших жертводавців: Михайла Баландюка, Лесі Храпливої, Степана Мудрика, Володимира Леника, Ярослава та Оксани Соколиків, Люби Прокоп, Лідії Палій, Петра Кузьми-Балицького, Василя Боднара, Ореста Корчака-Городиського, Мирона Фостуна, Ігоря Трача, які надіслали свої матеріяли для Львівського Історичного Музею, за що дирекція музею висловлює щиросердечну подяку і сподівається на дальшу підтримку у справі формування фондів та створення у майбутньому музею української діяспори у Львові.

Ірина Давид,
завідуюча відділом історії української діяспори Львівського Історичного Музею

Фіналісти в групі 55 років і вище Ю. Грабець і О. Олинець. Пропам'ятну чашу д-ра Петра Харука вручив переможцеві Ю. Грабцеві д-р Юрій Харук (зліва).

Предсідник УНСоюзу У. Дячук закриває змагання. Зліва З. Снилик, справа Ю. Грабець.

І. Чума здобув свою першу чашу на Союзівці та прийняв її від У. Дячук і Ю. Грабця.

ЗЛИВНИЙ ДОЩ "НАЗВАВ" ЛИШЕ СПІВЧЕМПІОНІВ

СОЮЗІВКА. — Вперше у 43-літній історії тенісових першенств Української Спортової Централі Америки і Канади, що відбуваються кожного року на оселі УНСоюзу під час довгого вікенду з нагоди Дня Праці, не вдалось встановити чемпіонів в групах чоловіків і молодших сеньйорів. Зливний дощ у понеділок, 7 вересня, перервав фінальні змагання поміж минулорічним чемпіоном в групі чоловіків Виллом Ріттером і Крисом Анджеллом та д-ром Ярославом Сидораком і Юрієм Петрикевичем в групі сеньйорів 35 років і вище. З уваги на заздалегідь заплановані відлети літаками змагунів, змагання не можна було закінчити в закритій залі, тому турнірова комісія рішила надати фіналістам у згаданих групах звання співчемпіонів.

У цьогорічних змаганнях, що їх влаштовує Карпатський Лещетарський Клюб на кортах Союзівки за чаші УНСоюзу та деякі пропам'ятні нагороди і грошові стипендії власника підприємства Віннер-Форд Івана Гинянського, взяло участь 54 змагуни.

У групі чоловіків у півфіналах Ю. Ріттер елімінував Ігоря診Ференцевича, 6:1, 6:3, а К. Анджелл Степана Сосяка, 6:0, 6:1. К. Анджелл — змагун українського роду вже третього покоління, змагався вперше на Союзівці. В цій групі бракувало минулих чемпіонів Романа Сидорака, Юрія Оришкевича і минулорічного фіналіста Дениса Чорнія.

До групи жінок зголосилось тільки дві змагунки — Леся Білак, первісно з Ужгороду, а від шістьох років — в Америці під опікою родини Юрія Попеля, голови КЛК, і його дружини Віри, та Анна Марія Шумська. Переконливо перемогла Л. Білак, 6:0, 6:0, демонструючи високого калібру гру університетського рівня. Цього року вона закінчила студії в Ричмондському університеті у Вірджінії, де змагалась на першій ракеті в шкільній дружині. Крім чаші УНСоюзу, вона здобула нагороду ім. Константина Беня і стипендію в сумі 600 дол. У групі сеньйорів 35 років і вище перше місце і нагороду ім. Ярослава Рубля здобув Бернгардт Весерек, перемагаючи у

П. Тарнавський (другий зліва) і В. Сульжинський прийняли нагороди від З. Снилика (зліва) і Ю. Савчака.

Співчемпіони в групі чоловіків К. Анджелл (другий зліва) і Вилл Ріттер одержують чаші від У. Дячук (справа) і інж. Р. Ракочого, ст.

Л. Білак (третя зліва) перемогла в групі жінок А. Шумську, яка не могла бути присутньою на закритті турніру. Її чоловік Роман Шумський (другий зліва) і Л. Білак одержали чаші від (зліва) Стефи Гаврилюк, Ю. Попеля і З. Снилика.

С. Фокшей отримав нагороду Марії Душник за прикладну спортову поставу. Зліва — Ю. Грабець.

Чашу в пам'ять Ярослава Рубля переможцеві Б. Весерекові вручає дружина покійного Ярослава Рубель.

НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУЛИСЯ 43-ті ТЕНІСОВІ І 42-гі ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

фіналі гостя з Тернополя Олеся Кучму.

Найбільш чисельною була група сеньйорів 45 і вище, де стартувало 13 змагунів. Як уже згадано, званням чемпіонів поділились д-р Я. Сидорак і Ю. Петрикевич, які у півфіналах перемогли Юрія Вальчука і Романа Шумського.

У групі сеньйорів 55 років і вище перше місце здобув Юрій Грабець перемогою над Олександром Олинцем вислідом 6:4, 6:1. У цій групі не брав участи Юрій Савчак з уваги на контузію ноги.

Шість змагунок стартувало в групі старших юначок, в якій перемоги добилась Варвара Шумська. У фіналі вона перемогла Ніну Попель, 6:0, 6:0. У півфіналах В. Шумська елімінувала Таню Качалу, 6:0, 6:0, а М. Попель Тамару Гарасевич, 6:0, 6:3.

У групі молодших дівчат Аля Качала перемогла у фіналі Ларису Темницьку вислідом 6:2, 6:4.

У мішаних групах чоловіків і сеньйорів з одною програною переможцями вийшли Ігор Чума і д-р Аскольд Лозинський.

У трьох вікових групах юнаків змагалось по троє хлопців. У найстаршій групі Павло Тарнавський переміг Віктора Сулжинського, 6:0,6:0. У групі 16 років і нижче перше місце здобув Дам'ян Заяць, а друге — Світозар Фокшей. У групі наймолодших юнаків переможцем вийшов Степан Шумський, а друге місце здобув Павло Коссак.

Турніром проводила комісія в складі: Ю. Савчак, провідник змагань і ланковий тенісу в УСЦАК, інж. Р. Ракочий, ст., головний суддя, Ю. Попель, голова КЛК, Ю. Грабець і Зенон Снилик.

Грошові стипендії фірми Віннер-Форд Івана Гинянського роздано в таких сумах: чоловіки — по 600 дол., жінки 600 і 300 дол., юнаки і юначки — по 200 і 100 дол. за перші два місця. Елімінові півфіналісти в групі чоловіків — по 200 дол.

Під час відкриття і закриття змагань до учасників турніру коротко промовляли інж. Р. Ракочий, голова УСЦАК Мирон Стебельський, Ю. Попель, Ю. Савчак, З. Снилик і Уляна Дячук, яка офіційно відкрила і закрила змагання.

Звідомлення з плавацьких змагань, в яких в суботу, 5-го вересня, взяло участь 40 плаваків, буде поміщене в наступних числах „Свободи".

Зенон Снилик

Л. Темницька (зліва) і А. Качала прийняли чаші від Ю. Савчака (другий зліва) і Ю. Грабця.

Юнакові С. Шумському нагороди вручили Ю. Савчак (зліва) і Ю. Попель.

Співчемпіони в групі сеньйорів 45 років і вище д-р Я. Сидорак (другий зліва) і Ю. Петрикевич одержали нагороди від У. Дячук (зліва) і М. Душник та З. Снилика.

Молодші юнаки Д. Заяць (другий справа) і С. Фокшей прийняли нагороди від І. Флиса (зліва) і С. Гаврилюк.

ЛІТЕРАТУРА ◆ КУЛЬТУРА ◆ МИСТЕЦТВО

"СКРИПКА БИ НЕ ГРАЛА..."

Українці завжди посідали значне місце у світі клясичної музики. Правда, дуже часто, розчинившись в інтернаціональному музичному морі, вони втрачали своє українство, що належало їм за походженням чи за місцем народження. Відстояти у світі добре ім'я української музичної школи, яка своїми коріннями сягає невичерпних глибин народної творчости, належить нинішньому молодому поколінню музикантів і композиторів, які все частіше презентують Україну на провідних сценах світу.

Цьогорічний Міжнародний фестиваль клясичної і джазової музики (FAME Festival), який проходив у Ловренсвілл, Н. Дж., з 25 липня по 8 серпня, знову зібрав зірковий склад виконавців та викладачів. З Парижу приїхала дружина відомого композитора Сулими Стравинського. Пам'яті її сина, знаменитого Ігоря Стравинського, і був присвячений цьогорічний фестиваль.

У FAME Festival вперше взяв участь юний скрипаль зі Львова учень спеціялізованої музичної школи ім. С. Крушельницької Яромир Бабський. Фахова зрілість молодого українця була оцінена вже на початку фестивалю, коли його обрали концертмайстером молодіжної камерної оркестри. Свою індивідуальну майстерність Ярко підтвердив успішним виконанням творів Н. Паганіні, Мирослава Скорика та сольними точками в оркестрі. Схвальні відгуки провідних викладачів підтвердили успіх 13-річного львів'янина, який тимчасово мешкає у Філядельфії і вчиться гри на сркипці у своєї мами Уляни.

Можна вірити, що у Ярковому серці назавжди лишиться вдячність людям, що зробили можливим його участь у престижному фестивалі. Шлях до Ловренсвілл почався для Ярка з Дженкінтавну, Па., де на посілості церкви св. арх. Михаїла був організований концерт-бенефіс молодого скрипаля. Там і зібрано необхідні кошти для сплати фестивального внеску. Концерт-бенефіс започаткувала доктор Христина Стасюк, а відбувся він під егідою Українського Національного Хору, яким керує маестро Михайло Длябога. Десятки добрих серцем людей активно причинились до успішного концерту. Щедрі пожертви засвідчили єдність української громади, її правдиво християнську доброчинність, любов до клясичної музики і розуміння важливости української презентації у ній.

Андріан Савчук

„Найбільша небезпека для народу настає тоді, коли після тривалого рабства він раптово дістає свободу".

Ці слова сказав 150 років тому відомий французький науковець, політик і публіцист А. Токвіль. Виглядає, що сьогодні вони актуальні для народу України, як ніколи. Київський поет Володимир Голобородько висловив це у своєму вірші.

Свобода — для гріха?

У дні свободи я нікого не хочу звинувачувати,
Бо це так легко зараз зробити,
Як колись, у неволі, важко було боротися за свободу.
Мушу сказати тільки,
Що свобода нам послана не для того,
Щоб ми її проїли чи проїздили
По Америках і Папуасіях,
Увігнали у фундаменти „хатинок"
Нових партійних і безпартійних шахраїв,
Не маючи грошей на церкви і комуналки;
Або профуршетивши всі фонди і „допомоги",
Плели інтриги і „лили воду"
На всіх державних і громадських рівнях,
Виходячи сухими із води;
І щоби „культурно" не проходили мимо,
Коли на вулиці вбивають іншого.
Чи на майдані луплять жінок, священиків, патріотів,
Водночас поставляючи іншим країнам
Полки злодіїв, повій, грабіжників,
Чи навіть чесних і розумних.
І як хочеться, аби ми нарешті навчилися засідати
У Радах і на залізничних коліях лише так,
Щоби злодії сиділи у тюрмі,
А чесні спокійно ходили вулицями...
...Тож за свободу треба боротися навіть тоді,
Коли вона є,
Як і за все треба платити,
І насамперед — за добру працю.
А взагалі свобода — річ важка,
Особлива, коли за неї далеко не всі боролися.

РЕКРЕАЦІЇ" Ю. АНДРУХОВИЧА ПОЯВИЛИСЯ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

„Широковідома в Україні і на Заході повість сучасного українського письменника Юрія Андруховича появилася у перекладі англійською мовою, що його здійснив інший відомий молодий український літератор, Марко Павлишин з Австралії. Видання вийшло за ініціятивою Канадського Інституту Українських Студій, з ілюстраціями Володимира Макаренка.

Як відомо, „Рекреації" вперше появилися у серійній формі в 1991 році та викликали широкий відгук серед українських читачів, зокрема молодшого покоління, як одна із перших спроб української авангардної літератури. Переклад М. Павлишина на англійську мову попереджує його вступ для англомовних читачів та чужинців, зацікавлених сучасною українською літературою, якої живим представником є саме Юрій Андрухович. Його так відмінна від давнішої української літератури творчість викликала дуже гостру критику та різні суперечливі погляди серед сьогоднішної читацької публіки в Україні.

Автор народжений в 1960 році в Івано-Франківську, студіював у Львові, а відтак служив в совєтському війську, працював як журналіст в місцевій ґазеті. Свою письменницьку діяльність розпочав у 1985 році збіркою поезій. Досі появилося вже шість його творів. Він відомий також як перекладач, літературний критик та автор сценаріїв. Ю. Андрухович виступить на Міжнародному фестивалі письменників у Торонто 22-29 жовтня, а відтак плянуються його авторські вечори у ряді міст на Східному побережжі — в Бостоні, Ню Йорку і Філядельфії.

М. Павлишин є викладачем української літератури в Монаш університеті у Мельборні і автором численних статтей на тему сучасної української літератури. „Рекреації" у його перекладі можна замовити, пишучи на адресу:

CIUS Press, 352 Athabasca Hall, University of Alberta, Edmonton, Alberta T6G 2E8 Canada, Cloth $29.95, Paper $19.95.

„ЦЕ НЕ Є МЕДЕЯ“

Якщо українська поезія і проза завжди відігравали певну ролю у світовій літературі і були її частиною, то драматургія стояла дещо позаду.

Авангардні письменники, як ось, наприклад, члени так званої нюйоркської групи чи „київської школи“, є частиною сучасної світової поезії, хоч совєтський режим з одного боку, а специфічні обставини діяспори — з другого роз'єднали художню творчість українців. Але коли йдеться про драматургію, то виникає питання: чи існує сучасна українська драма?

Г. Гладій впровадив у виставу також ще одну актрису, професійну співачку, меццо сопрано Л.М.Салінс, яка до власного акомпаньяменту на фортепіяно співала уривки з творів Г. Маглєра, що мало нагадувати ситуацію Медеї. В доповненні до співу Л.М. Салінс створила постать, протиставну головному персонажеві, ролю якого грала Таня-Марія Міллер. Вона створила свою складну ролю знаменито, всупереч усім трудношам монодрами.

Декорації вистави, костюми та освітлення здійснив Володимир Ковальчук. Він виконав усе якнайкраще, давши можливість зрозуміти наміри автора і саму п'єсу навіть тим глядачам, що не обізнані з побудовою клясичної грецької драми.

Цикл п'єс Юрія Тарнавського під назвою „6х0“, безумовно, є вкладом в модерну українську драматургію. Третя із тих п'єс, „Не Медея“, недавно мала прем'єру — це був англомовний експеримент. Цілий цикл є тепер ще на викінченні, але вже можна висловити думки щодо цієї третьої п'єси, виставу за якою показав у червні один з експериментальних театрів Ню Йорку. Підхід автора до цієї клясичної драми є цілком індивідуальний. Про це говорить вже епіграф: „Увага: написано тілесними соками. Зроблено в Україні“. Побудова п'єси, і чому вона така — це справа складна і має багато причин. В ній немає постатей з клясичних прототипів, а тільки розповідь про дивно здеформовану Медею, яка, власне кажучи, представляє декілька Медей. Одна головна постать залишається цілий час на сцені в оточенні ляльок, перебраних за лікарів, які приходять із ношами, а відтак засинають до кінця п'єси.

Режисер вистави Григорій Гладій ужив текст автора для своїх власних імпровізацій, як це тепер часто буває. З того приводу можна ствердити, що п'єса і вистава — це дві різні речі.

І все ж треба запитати: про що, власне кажучи, йдеться в цій п'єсі? На це не можна відповісти коротко. П'єса повна історичних відкликів, пародоксів і енігм. Навіть глядач, що не може зрозуміти добре тексту та всього, що діється на сцені, може, однак, відчути приховану іронію і логічність перебігу трагедії.

Отже, не зважаючи на деякі недотягнення, „Не Медея“ є дуже важливим вкладом в розвиток української драматургії і сучасного театру.

(За матеріялами Л. Грабовського)

Переклад О. Кузьмович

На фото: Сцена з вистави за участю Т.М. Міллер, режисера Г. Гладій.

Фото Усті Тарнавської.

СВЯТКУВАННЯ 125-ліття НТШ

в домі НТШ, 63 Четверта Авеню, Ню Йорк

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

СУБОТА, 3-го ЖОВТНЯ 1998р.

10:00 ВІДКРИТТЯ
Лариса Онишкевич, голова Програмового Комітету;
представлення членів Управи і членів Головної Ради: *Володимир Стойко;*
Слово президента Світової Ради НТШ і НТШ-А: *Леонід Рудницький;*
привіт від НТШ України й Канади: *Олег Романів, Юрій Курис.*

10:30 — 12:00 СЕСІЯ ПРО ІСТОРІЮ НТШ
НТШ в Україні: *Олег Романів, Львівська Політехніка;*
НТШ в Америці: *Володимир Стойко, Мангеттен коледж;*
НТШ і точні науки: *Святослав Трофименко, Делаварський університет;*
видання НТШ: *Дмитро Штогрин, Іллінойський університет;*
англомовні видання НТШ: *Леонід Рудницький, університет ЛяСаль, УВУ*
веде: *Марта Богачевська, National Endowment for the Humanities.*

1:30 — 3:50 СЕСІЯ З УКРАЇНОЗНАВСТВА:
мова: *Лариса Онишкевич, Прінстонський Дослідний Форум;*
література: *Іван Фізер, Ратгерський університет;*
історіографія: *Анна Процик, Кінгсборо коледж;*
політологія: *Василь Маркусь, Енциклопедія Української Діяспори;*
веде: *Тарас Гунчак, Ратгерський університет.*

4:00 — 6:30 СЕСІЯ ТОЧНИХ НАУК: ПЕРЕДБАЧЕНІ ЗМІНИ у XXI ст.
інженерія: *Любомир Романків, IBM Watson Center;*
медицина: *Лариса Біланюк, Пенсильванський університет;*
оптична фізика: *Андрій Храпливий, Лусент Технолоджіс;*
нуклеарна фізика: *Лев Чировський, AT&T;*
кібернетика і cyberspace: *Всеволод Онишкевич, Ронін корп.;*
веде: *Роман Андрушків, Нюджерзький інститут технології.*

ВИСТАВКА видань НТШ і книжок членів НТШ

НЕДІЛЯ 4-го ЖОВТНЯ

1:30 — 3:15 СЕСІЯ З УКРАЇНОЗНАВСТВА II *(англомовна)*
мова: *Michael Flier, Harvard University;*
релігія: *Thomas Bird, Queens College;*
веде: *Мирослава Знаєнко.*

3:30 — 5:00 СЕСІЯ МОЛОДИХ НАУКОВЦІВ
етномузика: *Дарія Небеш, Мерилендський університет;*
література: *Лідія Стефанівська, Гарвардський університет;*
топологічні системи: *Оксана Ласовська, Ст.Джонс університет;*
математика: *Роман Самоляк, Нюджерзький Інститут технології;*
комп'ютери і щоденне життя: *Богдан Небеш, Департамент оборони*
веде: *Роман Воронка, Нюджерзький Інститут Технології.*

5:30 ЗАКРИТТЯ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

6:00 **БЕНКЕТ присвячений 125-літтю НТШ і в пошані до *ЯРОСЛАВА ПАДОХА і ЮРІЯ ШЕВЕЛЬОВА***
ведуть: *Роман Воронка і Святослав Трофименко.*

Слово про заслуги для НТШ св. п. ЯРОСЛАВА ПАДОХА: *Леонід Рудницький*
Музична композиція *Ярополка Ласовського (Кларіон коледж)*
до слів Марти Тарнавської — рецитація *Софії Зелик*
до слів Богдана Кравцева — рецитація *Ксені Пясецької*
Виконує тріо-ансамбль:
Я. Ласовський, Оксана Ласовська, Дарія Ласовська-Небеш
Слово про наукові праці Юрія Шевельова —
Ася Гумецька, Мічігенський університет
привіти на 125-ліття НТШ: писемні й усні (від наукових інституцій)
доповідь: *дост. посол Юрій Щербак, посольство України*
представлення відзначених членів і нових членів
сольоспів, сопрано: *Олександра (Леся) Грабова.*

БЕНКЕТ

у залі Українського Народного Дому,
142 Друга Авеню, Ню Йорк

(зголошення і чеки на бенкет, по 60 дол./особу, прислати до 21-го вересня до Shevchenko Scientific Society, 63 4th Ave., New York, NY 10003)

МИРЯНИ ХОЧУТЬ ЗРОЗУМІТИ...

(Закінчення зі стор. 10)

ських спільнот, рухів" (професор Леонід Рудницький, Роман Гайда, Іларіон Кіналь зі ЗСА), "Родина та її завдання в ділянці християнізації народу" (Леся Крип'якевич, о. Орест Мокрик з України), "Співпраця та співвідношення між ієрархією та мирянами" (доповідали представники єпархій Бразилії, Австралії та Аргентини). Для зручности делеґатів на Соборі працювало дев'ять груп, дискутанти яких висловили чимало пропозицій щодо активізації діяльности УГКЦ як християнської потуги у державному житті, громадських структурах країни. Йшлося про нагальну необхідність налагодження системи дитячих дошкільних закладів із спеціялізацією християнського виховання, які б мали парафіяльний або інші статуси. У кризовому стані перебуває рівень релігійних знань серед батьків. І як це не прикро, навіть серед старшого покоління. Аналогічна ситуація спостерігається серед інтелігенції, яка має недостатні знання про Церкву та її духовні цінності. Наголошувалося на потребі впровадження в межах України у державні освітні програми курсу християнської етики, підготовки відповідних педагогів, запровадження на старших курсах духовних закладів спеціялізації „Душпастирство в різних соціяльних групах суспільства". Одночасно нині постала необхідність запровадження в церковних навчальних закладах України курсу політології. Особливої уваги вимагає виховання громадян у повазі до законів держави та гідности людей, плекання серед мирян духу толерантности терпимости.

Учасники Собору підкреслювали, що Церква повинна реагувати на кожний факт відхилення від законодавства, порушення прав окремої людини, груп людей, національних менших або соціяльно незахищених груп, особливу увагу надавати молодому поколінню. З болем відзначалося, що нині актуальною залишається проблема налагодження почерговости Богослужінь у майже 700 греко-католицьких храмах Західної України, які незаконно захопили православні громади. Церква в Україні має стати складовою духовости, створити комплексну програму опіки над сиротинцями, впливати на чинники, які погіршують екологічний стан у природі, активніше реаґувати на неґативні прояви в житті суспільства.

Були претензії і до священиків...

Чимало критичних зауважень висловлювалося на адресу діяльности політичних лідерів, національно-демократичних сил. Були претензії і до священиків, які мають бути взірцем для мирян, доступними у спілкуванні, не відрізнятися матеріяльним станом від загалу. Духовенство та миряни повинні усвідомити і докласти зусилля у відновленні ідентичности Церкви, використовуючи як основне джерело цінності, традиції й досягнення Київської Церкви. З метою заохочення мирян до духового самовдосконалення вирішено популяризувати зразки святости із життя вірних греко-католиків. До речі, під час роботи Собору понад 20 мирян були удостоєні медалі Патріярха Йосифа Сліпого. Так була відзначена їх жертовна діяльність і духове служіння Богові, Церкві Христовій в умовах підпілля, коли УГКЦ в Україні перебувала поза совєтськими законами.

Окремо йшлося про підтримку духовенства і мирян, які працюють на сході України. Може, занадто емоційною, але справедливою була критика ієрархії з боку румунських делеґатів. Греко-католицька громада у цій країні почувається пасинком. Вона не раз зверталася по допомогу до керівництва Церкви, але безуспішно. Українські владики, священики охочіше відвідують Канаду чи ЗСА, а не Румунію.

Точилася також дискусія щодо назви Церкви, яку нині називають "Українська Греко-Католицька Церква". Її, як відомо, запроваджено ще за часів Австрійської держави, щоб відрізнити греко-католиків від римо-католиків — поляків. Зараз на теренах південної та Східної України діє Українська Католицька Церква, тобто Римо-Католицька Церква, яка існує всупереч українським традиціям. Епархії Греко-Католицької Церкви сьогодні діють на всіх континентах світу, у різних політичних, економічних і соціальних умовах, відповідно, мають відмінні проблеми та по різному бачать способи їх вирішення. Якщо в діяспорній Церкві існують певні проблеми проведення двомовного обряду, то в Україні залишається актуальним питання міжконфесійних стосунків. Тому так важливими є екуменічні взаємини. Заодно Апостольський екзарх Великобританії Владика Михайло Кучм'як зазначив, що чимало проблем в Україні виникає через те, що держава занадто втручається у справи Церкви.

Зважаючи на підвищену актуальність сімейного питання в сучасній Україні, висвітленням цієї проблеми зайнялась українська делеґація. Тут ще раз наголошувалося на необхідності християнського виховання в родині, яка є головним підґрунтям спільноти, побудованої на любові. Зачепили делегати і ті чинники, які заважають створити справжню сім'ю, зокрема, вони затаврували секс-бізнес, зростання наркоманії, злочинність. Можливо, в атмосфері поширення безвір'я, той вихід, який пропонує Церква — євангелізацію в сім'ї та через сім'ю — є прийнятнішим і дієвішим за поодинокі державні заходи щодо зміцнення української родини. Ось думка стосовно цієї проблеми єпископа-помічника глави УГКЦ Любомира Гузара: **„Фактом є те, що сучасна українська родина має багато елементів минувшини. Виховання, прищеплене за совєтських часів, виробило інший погляд на подружжя. У результаті сьогодні сім'я нестійка, молоді люди поберуться, а через місяць розлучаються. Тому багато праці необхідно, щоб підготувати тих, хто йде до шлюбу, примусити їх замислюватися над своїми вчинками, а не легковажити".**

І ще два висловлювання про значення Собору для життя Церкви. "Власне, Собор показав, що нинішнім станом мирянського руху в Церкві невдоволені всі: як ієрархи, так і самі миряни, — говорить Мирослав Маринович, директор Інституту релігії та суспільства Львівської Богословської Академії УГКЦ. — Всі говорили про потребу розгортання такого руху. Йшлося також про те, що Другий Ватиканський собор із його революційним для католицької церкви піднесенням ролі мирян має нарешті відбутись і в Україні. На Соборі часто згадували про те, що духовенство боїться підвищення ролі мирян у прийнятті рішень Церкви, боїться, що організоване мирянство не стільки допомагатиме ієрархії, скільки творитиме нові проблеми. Відповідно, нинішні миряни настільки далекі від віри та розуміння інтересів Церкви, що справді можуть переповнити Церкву своєю конфліктністю і ненависництвом. Отож, справжнє розгортання мирянського руху можливе за двох умов: поперше, духовенство має усвідомити, що миряни не є, так би мовити, ще недовченим "духовенством", вони мають свій автономний статус, свої обов'язки і права. Подруге, миряни мають усвідомити, що вони можуть претендувати на звання мирян лише тоді, коли стануть переконаними християнами. І тут потрібен вишкіл, потрібен час".

"Собор обов'язково матиме значення для мирян, — сказав о. Орест Федина (Львів). — Церква — це не єпископи та святі, це — весь народ. Кожна людина, кожна істота - у Бога в очах. Біда народу - це церковні питання, бо ж Церква — тіло Христове, й ми усі повинні гідною та щирою працею доводити Божу справу, а не нарікати, не перекладати вину на інших".

Степан Боруцький
Львів.

Спорт

ПЛАВАКИ ЗМАГАЛИСЯ З ЕНТУЗІЯЗМОМ

6 вересня. На басейні Союзівки успішно пройшли 42-гі плавацькі змагання за першість УСЦАК. Порівнюючи висліди і встановлені плавацькі рекорди УСЦАК, можна з певністю ствердити, що сучасний стан наших плавацьких кадрів в ЗСА і Канаді досить надійний і має можливості дальшого росту.

Змагання офіційно відкрила і провадила ними Марійка Бокало, ланкова плавання УСЦАК, привітавши плаваків, батьків і гостей. Повідомила, що цьогорічні змагання присвячені світлій пам'яті Ліди Бокало. Покійна, асистентка плавацької ланки УСЦАК, членка УСВТ „Чорноморська Січ" і Спортової Школи, загинула трагічно від рук злочинця два тижні перед змаганням. Пам'ять про неї буде завжди житиме в серцях українських спортовців Америки.

У складі проводу змагань з ланковою співпрацювали Іван Макар, Тарас Міджак, Маруся Макар, Юрко Гуменюк, Люба Гуменюк, Христина Процюк і Олесь Напора. Допомагали добровольці: Петро Процюк, Дам'ян Гуменюк, Дарія Кнарвік, Варвара Зеленко, Андрій Джуль, Ігор Вацик, Василь Глудиш, Сузанна Дуда і Мар'яна Ольховецька. Кредитівка „Самопоміч" з Ню Джерзі подарувала шапки всім плавакам.

Змагання складалися з чотирьох індивідуальних та восьми гінцевих конкуренцій. Клюбові першості здобули плаваки „Тризуба". Остаточний вислід, базований на здобутих точках, такий:

Було устійнено чотири індивідуальні і два гінцеві рекорди: Каролін Ґлудиш (дівчата — 15 років і вище). „Чорноморська Січ" 50 м., горілиць — 33.79, 50 м., „метелик" — 31.22.

Антоній Токарчик (хлопці — 15 років і вище) „Тризуб", 50 м, горілиць — 30.22.

Марія Джуль (дівчата 13-14 років) Пласт, 50 м., грудний — 37.77.

Гінці дівчата 13-14 років, 4х50 м., довільний стиль, „Тризуб": Ніна Целюх, Стефанія Дуда, Соня Токарчик, Христина Лесюк — 2:18.10.

Гінці хлопці, 15 років і вище — 4х50 м. змінний стиль: Павло Міджак, Андрій Міджак, Богдан Токарчик, Антоній Токарчик — 2:03.03.

Після змагань відбулося вручення нагород, спонзорованих Українським Народним Союзом. Ланкова УСЦАК Марійка Бокало подякувала УНС за трофеї і медалі, союзовці — за гостинність і користування басейном, а всім помічникам — за труд і зусилля заради успішного проведення змагань.

Головний предсідний УНС Уляна Дячук та голова УСЦАК Мирон Стебельський привітали плаваків і висловили ґратуляції за їхні добрі успіхи і подякували проводові змагань за їхню організаційну працю.

Нагороди вручали: У. Дячук, М. Стебельський, М. Бокало, О. Твардовський, Х. Процюк, Т. Міджак, А. Джуль і Л. Кулик.

Марійка Бокало

НАВЧАЛЬНІ КУРСИ

ЧЛЕНИ НТШ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ У МІЖНАРОДНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

НЮ ЙОРК. — Як ми вже інформували, 26 вересня розпочинається в Бока Ратон, Флорида, 30-та Конференція Американської Асоціяції Сприяння Слов'янським Студіям, в якій активну участь беруть члени Наукового Товариства ім. Шевченка.

Окрема сесія на цій конференції буде присвячена 125-літтю НТШ, яка точно представить важливіші аспекти діяльности НТШ впродовж його цілого існування. У цій сесії виступлять з доповідями: Олег Романів, Львівський університет НТШ в Україні; Володимир Стойко, Менгеттен коледж, НТШ в ЗСА; Дмитро Штогрин, Іллінойський університет, Видавнича діяльність НТШ; Леонід Рудницький, Ля Саль університет, англомовні видання; Святослав Трофименко, Деляварський унів., природничі науки в НТШ.

НТШ є також спонзором сесії з проблем сучасних слов'янських мов, зокрема із запозиченням слів з англійської та німецької мов. В сесії візьмуть участь Мирослава Знаєнко (Ратґерський унівеp.), Ева Фрицак (Нюйоркський унів.), Радміла Ґоруп (Колюмбійський унів.), Ася Гумецька (Мічіґенський унів.), Ляриса Залеська-Онишкевич (Прінстонський Дослідницький Форум), Леондард Полякевич (Міннесотський унів.).

Оплата — 40 дол.

МЕНОР КОЛЕДЖ ПРОПОНУЄ СЕМІНАРИ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Менор Джуніор коледж пропонує семінари з питань української культури. За точними інформаціями звертатися до бюра професійного розвитку, телефон: (215) 884-2218.

Писанкарство. Цей семінар відбудеться у понеділок і середу, 19 і 21 жовтня, від 6:30 до 9:30 год. вечора. Оплата — 35 дол.

Майстерня гри на бандурі: Деяких підстав і технік гри можна навчитися у вівтірки, від 20 жовтня до 8 грудня, від 7-ої до 9-ої вечора.

Українська вишивка: ця майстерня подасть техніки, вживані у Полтавській області України, зокрема техніки гладі і мережки. Майстерня відбудеться у вівтірки, від 20 жовтня до 17 листопада, від 7-ої до 9-ої вечора. Оплата 40 дол.

Майстерня сучасних герданів: виконайте ювелірний вибір, по-новому застосувавши техніку традиційного нанизування українського намиста. Принесіть власні матерiяли або закупіть від інструктора. Курс відбудеться по понеділках, від 12 жовтня до 9 листопада, від 7-ої до 9-ої вечора. Оплата 40 дол.

Українська мова. Ця майстерня запроєктована, щоб дати підстави розмовної української мови. По вівтірках, від 13 жовтня до 15 грудня, від 7-ої до 9-ої год. вечора. Оплата — 110 дол.

Нова Україна: економіка і суспільство. Курси про Україну і її значення у глобальному відношенні. Від 15 жовтня до 12 листопада, у четверги, від 7-ої до 9-ої год. вечора. Оплата — 70 дол.

Історія України: Огляд історії України від 900 року по Христі до сьогодні. По понеділках, 5 жовтня до 2 листопада, від 7-ої до 9-ої год. вечора. Оплата — 70 дол.

Історія Української Церкви: ІС-ереда, 14 жовтня від 7-ої до 9-ої год. вечора. Оплата — 35 дол.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ з ВЕЛИКОЮ ПРИЄМНІСТЮ ІНФОРМУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ПРО ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ

ТРАВЕНЬ —СЕРПЕНЬ 1998р.

Управа Фундації Українського Вільного Університету (УВУ) **в ЗСА з осідком в Ню Йорку з приємністю проголошує черговий список жертводавців, фундаторів, меценатів, добродіїв і членів Фундації УВУ, висловлюючи щиру подяку за зрозуміння потреби допомоги для вищої школи — АМБАСАДОРА України поза межами Батьківщини**.

УВУ сповнив велику ролю, як по Першій, так і по Другій світових війнах, даючи можливість для великого числа української молоді набути вищу освіту і професію, даючи кваліфіковані кадри для еміґрації, які понад 50 років ведуть ґромадську працю на всіх відтинках громадського життя нашого поселення.

З відновленням вільної України УВУ відгукнувся на нові потреби, відкриваючи широко свої двері для тих, хто бажає поширити своє знання правдивої історії і культури про Україну, на що не було змоги в поневоленій Україні.

Ще раз Управа Фундації УВУ просить прийняти щиру подяку в першу чергу за моральну підтримку для нас у нашій нелегкій праці для України, як також і за ВАШІ щедрі пожертви, без яких ми не могли б зреалізувати завдань, які ставить перед нами УВУ, діяспора й Україна.

Нам приємно поінформувати жертвенну громаду, що Фундація УВУ при вашій щедрій допомозі змогла уділити на літній семестер 1998р. 100.000 дол., за що складаємо вам щиру подяку.

СПИСОК ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ ФУНДАЦІЇ УВУ

Божик Тереса —зі спадку	**17,976.00**
Беца Павло	**1,000.00**
Лозинський Михайло і Ерна	**500.00**
проф. Стойко Володимир і мґр Мирослава	**300.00**
Добрянська Анна	**200.00**
інж. Качор Богдан і Іванна	**200.00**
інж. Захарків Остап і Ірена	**150.00**

По 100.00 дол. зложили:
Балабан Василь і Оля, інж.Балабан Остап і Урсуля дорівняючий даток, Галаган Борис, д-р Заяць-Дреснер Ісаслава, Рабарський Василь і Розалія, д-р Федорців Василь і Теодора, Качмарський Петро, Кецик Стефан, Німець Павло.

По 50.00 дол. зложили:
Ковальчук Роман і Аніся, Крупський Корнель і Наталія, Лилак Микола і Марія, Микитин Василь, Бекерський Іван і Оксана, д-р Богданів Віталій і Олександра, Ільків Михайло і Оля, Натина Анна, Новак Петро, Пастернак Йосиф, Пилишенко Слава, Ракочий Теодор і Ольга, Солонинка Анастазія (пропущено в попередньому списку, за недогляд перепрошуємо), Токарчук Теодор і Розалія, інж. Шміґель Мирослав і мґр Надія, Шоробура Юстина, Яровенко Вадим і Марія, мґр Онишкевич Ілля і Марія **24.00**.

30.00 дол. зложили:
д-р Серафин Олександер і Зиновія.

По 25.00 дол. зложили:
Барицький Микола, Білецький Павло і Софія, інж. Вальчук Володимир і Катерина, Воронів Олександер, д-р Бурбело Григорій і Люба, Гайдук Гелен, Грабець Роман і Мирослава, Ганчарик Антін і Стефанія, Ґеленей Теодор, Дуб Михайло і Ґертруда, Зліденний Михайло і Катерина, Іваськів Володимир і Неоніля, Кавка Володимир, Кецман Дмитро, Кіцюк Ярослав і д-р Марія, Копійчук Роман і Марґарета, Кордуба Дамян, Крамар Володимир, Кульчицький Іван і Теодора, Липецький Олександер, Майбо Еміль, Мак Петро і Катерина, Мандибур Микола і Ріта, Марущак Василь, Меуш Михайло, Михалюк Олександер і Ірена, Новак Ірина, Поритко Оксана, Похмурський Богдан, Старостяк Марія, Стасів Роман, Степаненко Галина, Стефора Микола, Тарахівський Теофіль і Мільдред, Тимків Іван, Фурда Михайло і Лідія, Цегельський Юрій і Надія, д-р Шебунчак Богдан і д-р Софія, Шкарупа Іванна.

По 20.00 дол. зложили:
Серабин Францес, Сороколіт Микола, Яцусь Тамара.

По 15.00 дол. зложили:
Андрийович Михайло і Людмила, Андріюк Андрій, Аттон Іван і Марія, Бучанан Лінда, Вільдман Фредирик і Адріянна, Вороняк Аліся Анна, Зайн Василь, мґр Козій Христина, Колесніченко Оксана, Колтунюк Орест і Антоніна, д-р Павліський Ярема і Валентина, Підгірний Іван, Садлюк Михайло і Марія, Сенежак Володимир і Софія, Старосольська Юліянна, Тустанівський Володимир, Федак Евген і Теодозія, Федів Теодор, Флорчук Богдан і Олександра, Харченко Іван і Евгенія, Шашкевич Софія, Шийка Іван і Силвія, Юрчик Іреней і Оленка.

По 10.00 дол. зложили:
Безубяк Іван і Анастазія, Волошин Алекс, Гоміщак Олександер і Сусанна, Дитиняк Володимир, Запутович Роман і Віра, д-р Макаревич Іван і Наталія, д-р Павлишин Юліян і Мирослава, Пахолюк Ігор, Рихтик Осип і Анастазія, Салдан Софія, Скібіцький Алекс, Тимчишин Маріян і Романа, Шахівська Анна **13.00.**

Нижче 10.00 дол. зложило 5 осіб на суму 25 дол.

Додаткові пожертви на видання педагогічної спадщини проф. Г. Ващенка.

Укр. Фед. Кред. Коопр. СУМА в Йонкерсі	**300.00**
	(разом 500.00)
Лисий Ігор і Дарія	**100.00**
Товариство Самопоміч в Ню Джерзі	**50.00**

Додаткові пожертви на будову Храму Божої Матері в Зарваниці.

Пятка Марія	**300.00**
	(разом 1,000.00)
Завадівський Ярослав і Анна Григорій, Ірена і Люба в св. п. Андрія і Теклі Мартинюків та Івана і Стефанії Завадівських	**200.00**
Куземський Іван і Марія	**100.00**

В св. п. Теклі Мартинюк зложили:

д-р Ліщинецький Юрій і Наталія	**100.00**
д-р Кульчицький Юрій і Дарія	**50.00**
Ліщинецький Василь і Віра	**50.00**
Ільчишин Василь і Оля	**30.00**
Беслядинська Володимира	**25.00**
Пакуш Евген і Оля	**20.00**
Кичун Богдан і Рахеля	**15.00**

ЗАМІСТЬ КВІТІВ ЗЛОЖИЛИ:

Політило Анна в св. п. мужа д-ра Юліяна	**300.00**
Андрусяк Марія в св. п. мужа д-ра Іллі	**200.00**
проф. Гой Петро і Леся в св. п. кузина Мирона Сеньковича, який похований в Коломиї	**100.00**
мґр Рак Володимир і Нуся в св. п. Мирона Сеньковича	**100.00**
проф. Гой Петро і Леся в св. п. д-р Олега Ратича	**50.00**
Юзенів Олександра в св. п. Евдокії Лабуньки, яка померла в Україні	**30.00**
Обущак Стефанія в св. п. мужа Володимира	**25.00**

Управа Фундації УВУ **щиро дякує шановним жертводавцям, які щедро відзиваються на наші заклики**. УВУ при вашій щедрій допомозі сповняв і далі буде сповняти завдання, які накладає на нього БАТЬКІВЩИНА.

З проголошенням вільної України УВУ став ВІКНОМ УКРАЇНИ в західній світ, сповняючи важливу ролю в сучасному розвитку і закріпленні МОЛОДОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

Фундація УВУ продовжує розбудову „бібліотек і архіву української діяспори" при університетах України.

Завдяки вашій щедрій допомозі Фундація УВУ уділила від 1993 року включно з 1998 роком 900,000 дол., це є на стипендії студентам з України, які стажуються в УВУ і на інші потреби УВУ.

З приємністю інформуємо, що книжка „Масовий морд у Вінниці" і „Акція Вісла" вже є до набуття. Просимо замовляти на адресу Фундації УВУ. Книжка „Акція Вісла" коштує 25.00 дол., а „Масовий морд у Вінниці" 12.00 дол. з пересилкою.

Однак всі наші почини не були б можливі до зреалізування без **вашої щедрої допомоги, як моральної, так і матеріяльної**.

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УВУ ВІРИТЬ, ЩО НАШІ ЗАКЛИКИ ЗНАЙДУТЬ ШИРОКИЙ ВІДГУК В ГРОМАДІ.

Ваша пожертва сьогодні на студії УВУ — **це не тільки успішна і пряма допомога УКРАЇНІ, але і найкращий національний „капіталовклад" у формуванні наукових та професійних кадрів для БАТЬКІВЩИНИ**.

Доложім усіх зусиль, щоб ми всі вклали свою цеголку в цю велику розбудову.

Фінансове і моральне забезпечення Українського Вільного Університету дозволить йому продовжувати всеукраїнську місію в розбудові і закріпленні Самостійної Соборної Української Держави.

Всі ваші щедрі пожертви і датки для УВУ, через Фундацію УВУ, чи інші фонди, як наприклад, Постійні Стипендійні Фонди при Фундації УВУ, будуть додані до ваших попередніх пожертв і ви можете відтягнути їх від податку.

Чеки просимо виписувати на UFU Foundation і висилати на адресу Фундації УВУ в Ню Йорку.

Office Address: Ukrainian Free University Foundation, Inc.43 St. Marks Place, New York, N.Y. 10003 • Tel.: (212) 353-3029
Fax: (212) 260-5408.

Mailing Address: Ukrainian Free University, Foundation, Inc. P.O. Box 1028 Cooper Union Station, New York, N.Y. 10276-1028.

Проф. Петро Ґой — голова
інж. Богдан Качор — фінансовий

Листи до редакції

Читайте щасливо!

У Львові діє територіяльний фонд соціяльного захисту і регабілітації сліпих — Фонд Брайля. Фонд існує понад п'ять років. Членами його є незрячі інваліди, які в скрутний для України час об'єдналися, щоб вижити.

Матеріяльне становище інвалідів дуже важке. Фонд Брайля намагається полегшити наше життя, надаючи гуманітарну допомогу одягом, взуттям, продуктами харчування (борошно, хліб, товщі, макаронні вироби), а також грішми. Інваліди по зору дуже задоволені тим, що є милосердні люди, які допомагають їм в скрутний час.

Але не хлібом єдиним живуть наші інваліди. Фонд має бібліотеку для сліпих, де інваліди можуть слухати озвучену літературу та читати шрифтом Брайля. Ми дуже хотіли б читати Ваш часопис „Свобода", перекладений на плаский шрифт. Наш фонд — благодійна організація та існує за рахунок спонсорських пожертвувань підприємств, організацій, установ та окремих громадян. Тому ми просили б Вас надсилати на нашу адресу часопис „Свобода" безкоштовно, як спонзорську допомогу. За це наші інваліди будуть дуже вдячні. Нас також цікавить життя діяспори і діяльність Українського Народного Союзу.

Наша адреса: 290000, Україна, м. Львів, вул. Січових Стрільців, 5, Фонд Брайля.

З повагою і вдячністю
Іван Павлишин,
голова Фонду Брайля, інвалід І-ї групи по зору.

Від редакції . *Протягом усієї понадстолітньої історії „Свобода" жила болями й турботами українців у світі. Ця традиція залишатиметься з нами завжди, і в міру сил і можливостей наших, допомагатимемо й надалі потребуючим нашої помочі. Віднині Фонд Брайля у Львові одержуватиме числа нашого тижневика безкоштовно і реґулярно. Читайте щасливо!*

До українців, колишніх жителів Львівщини!

У складних економічних умовах випускається народний часопис „Самбірські вісті". Через брак газетного паперу і коштів на нього газета замість плянових трьох чисел ось уже вісім місяців виходить двічі на тиждень. Платня журналістів складає 110 гривень на місяць.

Місце праці журналіста — це стіл, ручка, записник і телефон. А так потрібні, принаймні комп'ютери, факс, ксерокс. Про це можемо тільки мріяти.

Якщо Ваша ласка, то допоможіть нашій газеті придбати комп'ютер IBM — compat. Pentium, принтер Hewlett Packard Laser Jet 6L, сканер Paragon — 600, а також факс будь-якої моделі.

Ця техніка стала б нам доброю підмогою у випуску народного часопису „Самбірські вісті". Я багато років активно працюю в царині українознавства: маю багато підготовлених матеріялів про борців за волю України, про все те, що в комуно-большевицькі часи в нашій історії замовчувалось чи було перекручено (з архівів, спогадів очевидців). Ото ж хочу видати книжку. Вона була б добрим підручником у вихованні української молоді в національно-патріотичному дусі.

Сподіваюсь на Вашу допомогу. Будемо Вам дуже вдячні.

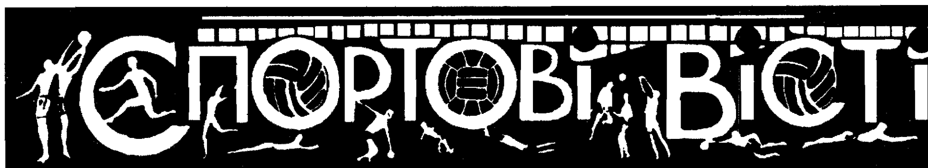
Наша адреса: 292610 Україна, Львівська обл., м. Самбір, вул. Козацька, 4. Редакція газети „Самбірські вісті". Тел. (03236) 3-26-04.

Богдан Ладанай,
редактор відділу державного будівництва і права редакції газети „Самбірські вісті", голова профспілкового комітету

Петро Осадчук

Паранормальні явища

Що таке паранормальне явище?
Те, чого досі наука не знає ще,
Що за межами глузду і меткого ума,
Чого кумові не скаже навіть кума.
***
Не боюсь говорити гостро і навіть безтактно,
Коли заростає чортополохом
священна ідея нації, —
У колгоспі „Слава Україні!"
украли трактор,
„Героям слава!" —
пролунало з держадміністрації.
***
Істина мені відкрилася вночі,
Як довкола встановилась мудра тиша:
Партія лише у саранчі
Найчисленніша і найлютіша.
***
Комуністи вміють відправить на плаху,
Вміють довести суспільство до краху,
Але не знають механізму,
Як прийти до комунізму.
***
Немає страшнішої доброчинности
В епіцентрі безвиході й безнадії,
Коли проти мафії і злочинности
Виступають державні злодії.
***
Довкола темно, як у лісі.
Тому й проникає в пригаслі уми
Прогресивна партія мракобісів,
Спекулюючи світлом серед пітьми.
***
Достойний галицький бомонд
Відкрив Національний Фронт, —
Скоро замість пенсій лицарі химери
Будуть бідним видавати ґвери.
***
Є ще вугілля. Ще родить зерно.
Ще співає пісень кума.
А чому так погано — і погано давно?
Бо немає давно ума.

Редагує Омелян Твардовський

Історична перемога футболістів України

Україна — Росія — 3:2 (2:0)

Субота, 5 вересня 1998 року, ввійде в історію українського футболу як день, в якому врешті здійснилася дуже довга очікувана справедливість в цій ділянці спорту України. Після здобуття Україною незалежности ця перемога українських футболістів є другим великим чином, давно бажаним і заслуженим успіхом.

Те, що сталося в Києві на Олімпійському стадіоні в присутності понад 82,000 глядачів і мільйонів радіослухачів та телеглядачів, мало статися ще в 1992 році, коли, по розпаді совєтської імперії російським обманцям вдалося намовити чолових чиновників ФІФА, щоб вони не допустили Україну до відбіркових ігор за Чашу Світу. В наслідку російський шовініст Колосков домігся від ФІФА згоди на створення так званої „об'єднаної збірної" новопосталих держав, що фактично було продовженням несправедливости, бо осяг ішов на конто Росії.

Українські футболісти врешті діждалися Божої справедливости, і після значних осягів на міжнародній арені київського „Динамо" прийшли успіхи футбольної репрезентації України. Жаль тільки, що на шляху до мети українські футболісти втратили багато талантів, що їх неначе павутинням обмотали російські „махери". Не без махінацій та різних інтриґ проходила підготова і до цієї зустрічі в Києві. На пост тренера покликали українця Бишовця, який мав змобілізувати „перебіжчиків"-футболістів з України, що з фінансових причин стали „москалями". Керівники футбольної федерації Росії пообіцяли футболістам збірної по 15,000 долярів, якщо вони здобудуть перемогу в Києві. Одначе футбольна Україна показала свою традиційну вищість над росіянами, і це врешті побачив цілий футбольний і не футбольний світ. Українські футболісти домінували в цій історичній грі і здобули заслужену перемогу. Вже в першій половині вели — 2:0, голі забили Попов і Скаченко. В другій половині росіяни знизили вислід — 1:2, одначе Ребров здобув вирішального голя. Дві хвилини перед кінцем зустрічі „колишній українець", тепер вже „росіянин", здобув останнього голя зустрічі. Матч закінчиться 3:2 на користь України.

Інші висліди матчів збірних в 4-ій групі, в якій виступає Україна: Франція-Ісляндія — 1:1, Вірменія — Андора — 3:1.

Відбувся турнір копаного м'яча в рамках Здвигу СУМ

ВЕленвілл, Н.Й. — На спортовій площі оселі СУМ в рамках 47-го Здвигу тієї молодечої організації відбувся турнір копаного м'яча, в якому взяли участь дружини: СК СУМ „Крилаті" з Йонкерсу, Ню Йорк, УСТ „Львів" з Клівленду, Огайо, і УСВТ „Чорноморська Січ" з Нюарку, Ню Джерзі. Завдяки чудовій погоді змагання зібрало значне число любителів цього спорту, молоді і старших. Усі перебували під враженням історичної перемоги репрезентації України над збірною Росії.

УСВТ „Чорноморська Січ" — СК СУМ „Крилаті" — 2:1

Майже традиційно „Січовики" виходять переможцями у змаганні з дружиною „Крилатих". Поновили її футболісти „Чорноморської Січі" і цим разом, хоча сумівська дружина в звітовій грі була рівнорядним суперником гостей та мала в своєму складі ряд заавансованих футбольних талантів і чисельну резерву для тактичних замін. „Січовики" в свою чергу приїхали на цей турнір дещо ослабленим складом, без кількох своїх провідних футболістів і без найкращого снайпера Ґулевича. Помітним в складі „Ч. Січі" виявився Петро Борецький, що після минулорічної травми коліна (перейшов кілька складних операцій), саме тут, в змаганнях з „Крилатими" появився знову на зеленій мураві.

А на сенсацію в дружині „Ч. Січі" спромігся „ветеран" дружини Роман Василак, який, як сам сказав, двічі в часі гри „не міг не здобути" переможні голі. Таким чином Роман гідно заступив кращого снайпера нападу „Ч. Січі", вже згадуваного Ґулевича, бразилійського українця. Єдиного голя для „Крилатих" здобув Лоневський.

СК СУМ „Крилаті" — УСТ „Львів" Клівленд — 6:1

Після півгодинного відпочинку „Крилаті" зустріли рідких гостей з далекого Клівленду, які вперше в своїй історії завітали на це свято. Як показує вислід, господарі турніру в цій грі запропонували швидкий темп, їх напад неначе на крилах з'являвся під воротами „Львова", а провідні снайпери не хибили, вдало закінчивши акції свого нападу ефективними голями. Рейко —2, Гованський —2, Лоневський і Тадеуш — по одному.

УСВТ „Чорноморська Січ" — УСТ „Львів"— 1:1 (3:0)

Подібно до „Крилатих" , які після поразки швидко прийшли до себе і в черговій зустрічі вповні показали, на що вони здатні, так і „Львів'яни" в своїх других змаганнях виявилися для „Січовиків" „твердим горішком", якого їм було важко „розкусити".

Вже на початку зустрічі „Львів'яни" провели кілька швидких атак, одну з яких ефективно закінчив голем Богдан Бордяк. Цей мінімальний вислід — 1:0 виявився недостатнім до осягнення бажаної перемоги, коли в кінцевій фазі змагань Брилак, з гарної акції нападу „Ч. Січі", зрівняв рахунок — 1:1. Для „Січовиків" вистачало і ремісу, щоб вийти переможцями турніру. Але перед початком ігор було встановлено правило, що в усіх змаганнях турніру мають вийти переможці, тобто, з огляду на брак часу у випадку ремісу має бути заряджена серія карних стрілів. Отже, по закінченні цих змагань суддя зарядив „процедуру", в якій кращими виявилися стрільці „Ч. Січі", що здобули три голі і цим самим перемогу та першенство турніру. Цей турнір організували з рамени СК СУМ „Крилаті" і його перевели Р. Глушко, Т. Гошко і брати Щурі.

Склади дружин учасниць турніру; УСВТ „Ч. Січ": Ергард, Борецький, П. Паливода, Вацлавський-Лянге, Гапсон, Будняк, Сергіїв, Я. Твардовський, Ліпка, Брилак, Ліберад, Василак. Провідник — Михайло Паливода.

СК СУМ „Крилаті": Гриньків, Т. Щур, Рейко, Гованський, Глушко, Лоневський, Охрутняк, Куцина, Ковальчук, Дашко, А. Фльорес, Н. Фльорес, Авбєро, Константіне, Тадеуш.

УСТ „Львів": Гованець, Бордяк, Лішнянський, Кіпран, Напора, Футей, Миколенко, Л. Голубець (провідник, капітан), Яворський, Гіщак, Терінйо, Раґосюк, Топорович, Галічевський, Федорченко, Ґек.

Кінцевий показник табелі турніру

1. УСВТ „Чорноморська Січ", Нюарк	— 6:0	— точок 6:1	— голів
2. СК СУМ „Крилаті", Йонкерс	— 6:3		3:3
3. УСТ „Львів", Клівленд	— 1:7		0:6

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу РОЧЕСТЕР, Н.Й.

повідомляє, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ

— відбудуться —

в суботу, 26-го вересня 1998 р., о год.1-ій по пол. в залі школи св. Йосафата

940 Ridge Rd. East, ROCHESTER, N.Y.

В нарадах зобов'язані взяти участь члени Управи Окружного Комітету, відділові урядовці, організатори та конвенційні делегати наступних Відділів:

66, 217, 285, 316, 343, 367, 437

Осінні наради призначені організаційним справам та для поширення знання про союзові забезпеченеві продукти.

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

В нарадах візьме участь:

Марта Лиско, секретар УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Олекса Скібіцький, голова

Павло Прокопенко, секретар **Анна Андрус**, касир

Під патронатом

СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ ФІЛЬМ

„УКРАЇНА В ОГНІ ОКРАДЕНА"

який охоплює все минуле України — від княжої доби до сьогодні, в кінцевій фазі продукції.

Однак фільм вимагає для закінчення додаткових фондів.

Фільм „Україна в Огні Окрадена" — це найбільша сила, яка покаже в правдивому світлі живий образ України.

Меценати фільму, які пожертвували більше як 1.000 дол., прошу вислати знимки розміром 4"x 6".

ЯРОСЛАВ КУЛИНИЧ, ***фільмовий продуцент***

Пожертви просимо висилати на адресу: FILM FUND for "UKRAINA V OHNI OKRADENA". No of Account 9965. Self Reliance (N.Y.) FCU 108 Second Ave. New York, N.Y. 10003.

Справи армійські. І не тільки...

(Зустріч з капітаном першої ранґи Є. Лупаковим)

Люди, які ще цікавляться громадським життя, ідучи на доповідь капітана першої ранґи Євгена Лупакова, не були певні, що почують про дійсне чи бажане. Зустріч відбулася в середу, 26-го серпня, в приміщенні Українського Центру „Верховина" в Пармі, а ініціяторами її були організації Українського Державницького Фронту. Відкривши зустріч, Петро Твардовський розпівів біографію доповідача. Капітан фльоти подякував за привіт і можливість зустрітися з громадою та від себе привітав усіх з нагоди сьомої річниці незалежности України та передав також привіт голови Конґресу Українських Націоналістів Слави Стецько. Спілка Офіцерів України — патріотична організація, заснована в 1991 році. Є. Лукапов є заступником її голови. СОУ постановила відродити Українську національну армію на базі її попередників.

Капітан розповів про працю Клюбу Офіцерів, який був зареєстрований в часі, коли міністром оборони був Костянтин Морозов — справжній патріот і будівничий української національної армії. Із звільненням К. Морозова з посту міністра оборони праця клюбу в реорганізації і українізації в Українських Збройних Силах була сповільнена, а патріотів-офіцерів було звільнено з праці. К. Морозов був звільнений Президентом Л. Кравчуком тому, що не хотів поставити свого підпису про домовлення в Сочі, які він вважав зрадою української держави. В часі, коли міністром оборони став Шмаров, Збройні Сили України втратили воєнного майна на десятки більйонів дол. Офіцерський Клюб не міг спокійно на це дивитися. Він висилав петиції до Президента, організовував демонстрації і таки домігся відставки Шмарова, але шмаровців залишилося в уряді ще чимало. В Збройних Силах України залишилося ще багато командирів-росіян, які присягнули на вірність України, не бажаючи повертатися в Росію, і багато з них виконують совісно службу в армії.

Українська армія успадкувала також т. зв. „дідівщину", (знущання над новобранцями), що понизило авторитет армії та дало ґрунт для поширення мафії. Доповідач скритикував тих, які носяться з українізацією в Україні: не українізації нам потрібно, а дерусифікації. Вибори в березні до Верховної Ради національно демократичні партії програли через їхню незгуртованість і невідповідний виборчий закон. Капітан з тривогою звертає увагу не вибори президента в наступному році. Якщо ми зробимо ті самі помилки, юґославський варіянт може повторитися і в Україні.

Восени відбудеться відкриття української бібліотеки в Севастополі, яку допомогли спорудити і випосадити українці Канади. Дуже цікаво: в Севастополі рухівці, націоналісти, демократи сходяться в одній домівці, знаходять спільну мову, чого на заході України не спостерігається. Капітан дякував українцям діяспори за довголітню допомогу Україні і за збереження мови й культури на чужині, закликав не зневірюватися і далі працювати для України, бо вона є для всіх нас одна. Дуже важливий наголос зробив доповідач на працю з молоддю, бо це є наша майбутність і від неї буде залежати, якою буде Україна. Словами „Україна була, Україна є і буде вічно" закінчив доповідь. Доповідач в уніформі капітана української фльоти, з медалями на грудях зробив дуже позитивне враження на присутніх і заслужив на оплески вдячности присутніх на зустрічі.

Після запитів від присутніх ведучий сходинами П. Твардовський подякував доповідачеві, і присутніх попросив на перекуску, яку проготовив П. Пенгрин.

Євген Бачинський

Зайди запанували

У якій країні я живу? Україні? А враження таке, що сюди перекочувала Росія, і в її столиці. На кожному кроці — російська мова, на кожному розі — російські газети, російські артисти, російська культура, що підноситься до небес, а українська паплюжиться. Якщо створюються нові газети чи журнали — обов'язково російські „Отдохни!", „Лиза"... А яка реклама!. Хто ж так щедро все це оплачує? На всіх каналах телебачення дедалі більше російських передач. На „Інтері" були хороші новини українською з М. Канішевським, тепер це російські „Подробности". Виконується наказ однієї з партій, що пролунав недавно з екранів: „Сохранім для народа Украіни русскую культуру"?

Оті демагоги у Верховній Раді й на більшості високих постів так „бояться" українського народу і його культури, що й досі кричать: „Рятуйте, українізують!" О, це справді — „ловіть злодія!" Коли треба їхати за кордон, наприклад, до Португалії (країна не з провідних), то мову її, як заявив один депутат, вивчають за 2 місяці. А в Україні живуть все життя і неспроможні мову вивчити. Дико? Чи, може, люди служать іншій меті — задушити Україну?

Про назви. Ще 1995 року ми були на практиці в селі Горішні Плавні під Кременчуком. Чом не звучна, красива й географічно виправдана назва? Тепер її немає. Є місто, що там виникло, — Комсомольськ. І таких Комсомольських (з різновидами) по Україні на 1997 рік — 30! Під Києвом (тепер уже в межах міста) було село із самобутньою назвою, що, видно, склалась історично — Віта Литовська. Тепер — Чапаївка. І цей Чапаєв „увічнений" по Україні аж 38 разів! „Переплюнув" „комсомольців"! Ще одне село, Кучакове, в Бориспільському районі, що прославило себе під час війни, стало селом Милосердя, де був організований шпиталь для наших солдат, що потрапили в Київське оточення. Багатьом там було врятовано життя. Але про це не говорила тоді влада, бо ж мова йшла про оточеців, тобто полонених. І село після війни перейменували на Кірове. Навіть не помилували пам'ять полеглих. Під отого Кірова, який ніякого відношення до України не мав, перейменовано на 47 населених пунктів. І оці „комуністичні мітки", як сарана, з'їли історичне й географічне лице України. Знищували навіть український дух.

Невелика статистика на 1987 рік. „Жовтневе" і його різновиди — 110 (у Харківській — 15, Полтавській — 10); „Октябрське" з різновидами — 21; „Красне" — 47, а з іншими словами — 174! „Червоне" — 60, а з іншими словами — 263! „Першотравневе" — 72, „Первомайське" — 36, „Радянське" — 30, „Совєтське" — 5, „Ленінське" з різновидами — 64 та під „Ілліча" — 16.

І що дивно, Ленінталь (Одеська область) після війни не було перейменоване, хоч це явно німецька назва. Тоді як Германівка і Германівська Слобода в Обухівському районі, де загинули сотні наших бійців, стали Красним і Красною Слободою.

Яка нація дозволить, щоб у її країні панувало чуже? Не думаю, що це можливе в Польщі чи Болгарії, Чехії або Словаччині. Там, видно, люди вміють самі себе і пам'ять предків шанувати. А зайд — їх ніде не бракує. Та тільки відсіч їм не бояться давати. Доки триватиме ота рабська покірність перед пануванням чужої мови і культури? Може, досить?

Ганна Зазимко,
м. Київ

У світлу пам'ять довголітнього голови НТШ
та всевідданого і дорогого
пл. сен. керівництва

д-ра ЯРОСЛАВА ПАДОХА

що відійшов у вічність 28-го серпня 1998 р.
складаю п'ятдесят долярів на фонд Пласту в Україні.

Дружині д-р Ірені з донями та внуками висловлюємо наші найщиріші співчуття.

Пл. сен. ОРІХ ТЕМНИЦЬКИЙ з дружиною СОФІЄЮ

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої найдорожчої ДРУЖИНИ, СЕСТРИ і МАМИ

СВ. П.

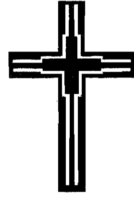
НІНИ МУДРИК-МРИЦ

буде відправлена
ПОМИНАЛЬНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
30-го вересня 1998 р. о год. 6-ій веч.
в церкві св. о. Миколая в Торонто.

Про молитви за спокій душі покійної просить

РОМАН з родиною

Ділимося сумною вісткою, що 5-го вересня, 1998 р. на 84-му році життя упокоївся в Бозі наш найдорожчий МУЖ, ТАТКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ВОЛОДИМИР БАЦВИН

нар. в Крилосі, 8-го серпня 1915р.

ПАНАХИДА була відправлена 8-го вересня 1998р. в похоронному заведенні Бойлен в Ню Бренсвику, Н. Дж.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в середу, 9-го вересня 1998 р. в церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Ню Бренсвику, Н. Дж., а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Покійний залишив в невимовному жалю:
дружину — КАТЕРИНУ
доньку — ВІРУ
внука — РОМАНА
сестер — НАСТЮ в Караганді, і РОЗАЛІЮ в Галичі та
дальшу родину в Україні.

Вічна йому пам'ять!

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ, ПРАДІДУСЯ
БРАТА, ВУЙКА і ШВАҐРА

бл. п.

д-ра ВОЛОДИМИРА ЧУМИ

будуть відправлені заупокійні

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в п'ятницю, 18-го вересня 1998 р. о год. 8:30 рано в церквах:

св. Юра в Ню Йорку;
св. Дмитрія в Торонто, Канада.

в суботу, 19-го вересня 1998 р. о год. 9:00 рано в церквах:

св. Покрова Божої Матері, Озон Парк, Н.Й.;
св. Миколая, Милвил, Н. Дж.;
св. Юра у Львові, Україна.

Просимо згадати покійного Володимира в своїх молитвах.

ІРЕНА ЧУМА з родиною

П О Д Я К А

З волі Всевишнього 15-го липня 1998 р. по короткій недузі несподівано відійшла у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.

ІВАНКА КОТЛЯР
з дому ШИПСЬКА

Цією дорогою ми дякуємо о. Йосифові Шупі і о. Василеві Бунікові за похоронні відправи в церкві і на цвинтарі, а також за відправлення Сл. Божої і Панахиди в сороковий день відходу покійної Іванки в засвіти.

Дякуємо нашим приятелям, що в тяжких хвилинах нашого пережиття піддержували нас співчутливими розрадами.

Дякуємо всім за пожертви на Служби Божі, квіти і на інші добродійні цілі.

<u>НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:</u>
Чирнянський Василь і родина, Дамян Гелена, Котляр Юрко і родина, Пелтишин Володимир і Леся, Паниця Іван і родина, Стець Анна, Задорожний Степан і родина, Мочурад родина, Котляр Роман і родина, Мічел родина, Дяченко Павло і родина, Борбич родина, Кузик родина, Цапар Соня, Фенггі родина, Перегінець Марія, Бобиляк Гелена, Союз Українок Відділ 70, Боднар Юлія і родина, Млинарик родина, Дзюбинські родина, Мазурик Дмитро, Марщівський Теодор і родина, Возняк Дмитро і родина, Галабурда Ростислав і родина, Андрух Ірена, Ульчак родина, Темницький Орест і родина, Оліярник Володимир, Баран Антоній і родина, Пелтишин Стефан і Анна, Мацко родина, Карлицькі родина, Хомишак родина, Халупа родина, Гула Петро і родина, Хомко Іван і родина, Яворський Мирослав і родина, Русинко Петро і родина, Салек Френк і Наталія, Зубалі Роберт і Марійка, Русинко Орест і родина, Целюх Михайло і родина, Козак Роман і Марія, Солтис Василь і родина, Московіч Майк і родина, Шпинда Ненсі, організація Пласт, Рудакевич родина, Косцьолек Іван і Анна, Косцьолек Антоній і Марія, Лещинська Февроня, Данків Ярослав і Гелена, Блиха Стела, Вітик родина, Крол Річард і родина, Перун Стефан і Анна, Зєльонка Володимир і родина, Коханевич родина, Гавроняк Василь, Ґресь Іван, Урбанович Володимир і родина, Команецька Евгенія, Буртик Іван і Ольга, Бакалець Марія, Васильків Йосиф, Кулик Марія, Косцьолек Стефан і родина, Котляр Ірена, Ґресь Петро і Анна, Пелтишин Микола і родина, Чабан Михайло і родина, О. О. Лемківщини 3-ій Відділ, Левицький Осип і родина, Клюб Сеньйорів св. о. Николая, Жолондек Филип і Ева, Федун Ореста, Пузьо Елайн, Головацька Юстина, Ґіґґінс Гелена і Мічел, Медюх Методій і родина, Матіяш Михайло і родина, Кіржецький Мирослав і родина.

<u>НА ЩОДЕННІ СЛУЖБИ БОЖІ в манастирях зложили:</u>
Трільо-Хома родина, Пароді Елайн, Маїк Марія, Менсінелі родина, ДеҐраціяно родина, Фрич родина, ДеБруін Оля і Том, Круліковські родина, Баренкевіч Стефан і Крис, Мокрівський Роман і родина, Дудар Ірена, Головацька Юстина, Ґале Карол-Лин, Шайняк Анна, Почтар Ярема і Емілія.

<u>КВІТИ ПРИСЛАЛИ:</u>
родина Паславських, родина Мельників, родина Козіцьких, Котляр Юрко і родина, Котляр Андрій і родина, Котляр Роман і родина, Котляр Ірена, Франко-Суховацькі і родина, Патті родина, Чура родина, родина Темницьких, родина Тріольо-Хома, родина Кобилецьких (V.A.Y.A. staff), родина Кармано, Шпинда Ненсі і Роман З., родина Марущаків, знайомі Наді, „Спартанки", ОкВ УПА ГУ, 3-ій Відділ ООЛ, Кооператива „Самопоміч" в Клифтоні.

<u>НА ЛІТОПИС УПА зложили:</u>

по	100 дол.	Котляр Юлія і родина, Восков Юрій і Ніна;
по	50	Котляр Юрій і Віслава, Котляр Андрій і Антоніна, Козіцький Петро і Ліля, Козіцький Орест і Марійка, Козіцький Володимир і Анна, Ясінський Богдан і Тетяна, ОУА „Самопоміч" відділ Пассейк, Кіржецький Мирослав і Елизабет, Міґус Михайло і Анна, Бень Тереса, Суховацькі Дорка, Москаль Теодор і Еріка;
по	40	Левицький Осип і Зіна, Федун Ярослав і Люба, Байляк Роман і Анна;
	35	Прокоп Мирослав і Люба;
по	30	Возняк Дмитро і Марійка, Левко Петро і Стефанія;
по	25	Ясінська Ірина, Ясінська Марта, Мачужак Стефан і родина, Брехун Марія і родина, Терлецький Михайло, Мицьо Мирон і Катерина, Процик Роман і Люба;
по	20	Футала Лев, Галабурда Ростислав і Анна, Савчин Микола і Оля, Кривуцький Іван, Гула Петро і Люся, Котляр Роман і родина, Білевич Олесь і Ірена, Кисілевський Юрій і Олена, Червінська Оля і родина, Лялюк Іван і Катруся, Стець Анна і родина, Дудар Розалія і родина, Рутецький Едик і Марія, Русинко Петро і Марія, Нанашко Володимир і родина, Уздейчук Володимир і родина, Марущак Василь і родина, Федун Ореста, Пузьо Елайн, Пєх Леся, Маєвський Анна, Миколенко Віра;
	15	Медюх Методій і Варвара;
по	10	Котляр Ірена, Петрик Ярослав і Ірена, Гавроняк Василь, Солтис Василь і Оля, Рій Петро і Марія, Марщівський Теодор і Марійка;

<u>НА „СИРОТИНЦІ в УКРАЇНІ" зложили:</u>

	100 дол.	проф. Гунчак Тарас;
по	50	д-р Козіцький Орест і Марійка, д-р Козіцький Петро і Ліля, інж. Чайківський Богдан і Ірена, Салек Наталка, Палилик Ярослав і Леся, Горбачевський Андрій і Дарія, Шевчик Богдан і Ліля, Періх Мирон і Славка, Козак Роман і Марійка, Ясінський Богдан і Таня, Козіцький Володимир і Анна, Темницький Орест і Дарка, Котляр Юліян і родина, ОУА „Самопоміч" відділ Пассейк, Ґавдяк Ігор і Наталка;
	35	Кулик Теофіль і родина;
	30	Нанашко Володимир і Марія;
по	25	Ясінська Ірена, Ясінська Марта, Рудакевич Володимир і Дарія, Дібруен Тома і Оля, Баранкевич Стефан і Христя, Гнатчук Оксана, Ляндри Боб і Ольга, Зауничний Михайло, Раковський Андрій і Рома, Бірдсел Чарлс і Анна;
по	20	Галабурда Ростислав і Анна, Пелтишин Стефан і Анна, Кісілевський Юрій і Олена, Москаль Теодор і Еріка, Яворський Мирослав і Осипа, Шипайло Евген і родина, Янке Роберт і Марія, Левицький Осип і Зіна, Бибель Іван і Ліса, Білевич Александер і Ірена, Дудар Р., Войціцький Стефан і Наталка, Дигдало Зиновія, Марущак Василь і Анастазія, Бакалець Марія, Уздейчук В. і М., Цапар Ірена, Пєх Леся, Дячук Володимир і Уляна, Лиско Володар і Марта, Качарай Степан;
по	15	Медюх Методій і Варвара, Сорока родина;
по	10	Халупа Стефан, Косцьолек Іван і Анна, Лещинська Февронія, Гавроняк Василь, Солтис Василь і Ольга, Добровний Петро і Анна, Рій Петро і Стефанія, Мотрук Михайло і Марія, Ваньо Марія, Котляр Роман і Аґнєшка, Урбанович Володимир і Анна, Стець Анна, Гурин Франко і Тамара, Мазурик Дмитро, Левко Петро і Стефанія, Оліярник Володимир, Тижбір Варвара, Сорока Йосиф, Струк Марія, Гадзевич Богдана;
по	5	Карлицький Михайло, Мацко Дмитро, Старух Л., Остиславський Є., Остиславський М., Вельгаш С., Тритяк О., Галущак М., Білик М., Клименко Г., Воробець А.

Щиро дякуємо за пожертви і молитви

чоловік — ЮЛІЯН з дітьми, внуками і родиною.

На вічний спомин незабутнього приятеля

св. п.

д-ра ІВАНА ЛОЗИНСЬКОГО

складаю 150 дол. на допомогу бідним студентам в Україні на адресу: Self Reliance (N.Y.) Federal Credit Union, 108 Second Ave., New York, N.Y., 10003. Покійний започаткував і залишив на цей фонд 100,000 дол.

МИРОСЛАВА ФЕДИК-КУСЬО

У П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п.

РОМАНА ДАНИЛЮКА

заупокійні СЛУЖБИ БОЖІ
будуть відправлені
в п'ятницю, 25-го вересня 1998 р. о год. 8:30 рано

в церкві св. Архистратига Михаїла, Менвілл, Н. Дж.;
в українській католицькій церкві, Радехів, Україна;
в храмі св. Юра, Львів, Україна.

Рідних, приятелів і знайомих про молитви
за спокій душі покійного просить

дружина МАРТА з родиною

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого дорогого і незабутнього МУЖА, БАТЬКА, БРАТА і ВУЙКА

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ОБУЩАКА

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в суботу, 26-го вересня 1998 р., о год. 10-ій ранку

в українській помісній католицькій церкві св. Архистратига Михаїла,1013 Факс Чейс Ровд, Дженкінтавн, Па .;
в катедральнім соборі, Івано-Франківське, Україна.

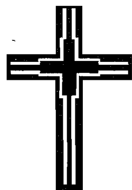
В цей самий день відбудеться посвячення пам'ятника на могилі бл. п. Володимира Обущака на українському католицькому цвинтарі св. Марії, на Факс Чейс, Па.

Рідних, приятелів і знайомих
про молитви за спокій душі покійного просять:

дружина — СТЕФАНІЯ
дочка — ВІРА

Вічна пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 5-го вересня, 1998 р. на 84-му році життя упокоївся в Бозі наш найдорожчий МУЖ, ТАТКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ВОЛОДИМИР БАЦВИН

нар. в Крилосі, 8-го серпня 1915р.

ПАНАХИДА була відправлена 8-го вересня 1998р. в похоронному заведенні Бойлен в Ню Брансвику, Н. Дж.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в середу, 9-го вересня 1998 р. в церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Ню Брансвику, Н. Дж., а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Покійний залишив в невимовному жалю:
дружину — КАТЕРИНУ
доньку — ВІРУ
внука — РОМАНА
сестер — НАСТЮ в Караганді, і РОЗАЛІЮ в Галичі та дальшу родину в Україні.

Вічна йому пам'ять!

З великим болем у наших серцях ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що 27-го липня 1998 р. у розквіті молодого життя по тяжкій недузі відійшла у вічність наша дорога і ніколи незабутня ДОНЬКА

бл. п.
д-р мед.

РЕНАТА Б. ДІДИК

Залишила у глибокому смутку:
родичів — ВОЛОДИМИРУ та ЙОСИФА ДІДИКІВ
сестру — ТАМАРУ з мужем ВАСИЛЕМ та дітьми АЛЕКСАНДРОЮ і ГРИЦЬКОМ
тіток — ЕВГЕНІЮ ФЕДОРОНЧУК з мужем ЗЕНОНОМ
— ІРЕНУ ДІДИК з мужем ДМИТРОМ та дітьми
велике число кузинів та рідню в ЗСА й Україні.

Спи спокійно, наша ніколи незабутня доню!
Вічна тобі пам'ять!

РОДИЧІ

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ в НЮ ЙОРКУ
повідомляє з великим жалем своїх членів та українське громадянство, що в п'ятницю, 28-го серпня 1998 р., відійшов у вічність

св. п.
д-р прав

ЯРОСЛАВ ПАДОХ

довголітній член і кол. член Ради Директорів УІА, довголітній головний секретар Українського Народного Союзу, довголітній голова Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці і президент Світової Ради НТШ, провідний пластовий і громадський діяч.

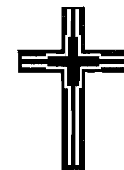
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Юра в Ню Йорку 2-го вересня 1998 р., а опісля на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибитій дружині і дочкам з родинами складаємо найщиріші співчуття.

ДИРЕКЦІЯ УІА

ОБ'ЄДНАННЯ МИСТЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ СЦЕНИ (ОМУС)
ділиться зі своїм членством та українською громадою сумною вісткою, що з волі Всевишнього у вівторок, 18-го серпня 1998 р., відійшов у вічність член нашого Об'єднання, довголітній член управління ОМУС та член редколегії книги двотомника „НАШ ТЕАТР"

сл. п.

ОЛЕГ ЛИСЯК

письменник, журналіст, театральний рецензент, драматург.

На еміграції в Німеччині адміністрував театром „Камерна сценка", а в Америці, поселившись у Філядельфії, зорганізував колишніх членів „Веселого Львова", пишучи для них музичні комедії „Найкращі хлопці з Дивізії", „О пів до другої години" та тексти до ревій на актуальні теми. Автор повістей „За стрілецький звичай" та „Люди такі як ми".

Славна й вічна йому пам'ять!

Опечаленій дружині Марії і синові Олегові наші щирі співчуття.

УПРАВА і ЧЛЕНСТВО ОМУС

В пам'ять покійного друга члени ОМУС Філядельфії, замість квітів на його ще свіжу могилу, зложили свої пожертви на потреби нашого Об'єднання.

• РОЗШУКИ •

Галян Теодор Іванович пошукує дітей або внуків **ГАЛЯНА ЮСИПА А.**, який виїхав до Канади 1912 р.
Тел.: (810) 755-2139

• ДО ВИНАЙМУ •

До винайму мешкання на оселі св. Андрея у Норт Порті, Фла. 2 спальні з лазничками до січня 1999 р.
Тел.: (212) 982-1509

• ПРАЦЯ •

Пошукуємо жінку до опіки 8-місячної дитини, три дні на тиждень.
Тел.: (732) 548-1172, Metuchen, N.J.

Мужчина з України пошукує працю доглядати старших або хворих людей. Має досвід в піклуванні за хворими.
Тел.: (201) 825-1445

Пошукуємо жінку до опіки над двома дітьми. Мешкання, харчі і легка домашня праця.
Тел.: (973) 267-7166 після 7-ої год. веч.

Пошукуємо жінку, 25-45 років, для опіки двох хлопчиків і легкої домашньої праці. Можливо з проживанням і харчуванням. Находимось у Вірджінії не далеко від міста Вашингтону.
Тел.(202)268-6292 або (703) 875-6592

Добра нагода для родин іммігрантів. Українська церква біля Скрентону Па., шукає нових парафіян. Низька вартість прожиття, гарні школи, спокійний район. Бажано знати трохи англійську мову і мати досвід у будівництві. Телефонувати Білові після 6-ої год. веч.
(610) 982-5041

Увага! Хто бажає пересилати **матеріяли із діяспори** до Львівського Історичного Музею, про який надруковано матеріял у цьому числі "Свободи" на стор. 11, може це зробити, посилаючи на адресу завідуючої бідділом музею Ірени Давид: Україна, 290008 Львів, пл. Ринок, 6, Львівський Історичний Музей, Відділ української діяспори.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 18-го вересня 1998 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж., Місячні збори 42-го Відділу Товариства ім. Шевченка відбудуться о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Є важливі справи до вирішення, тому просимо членів взяти участь.
Варвара Тижбір, рекр. секр.

• НА ПРОДАЖ •

ПРОДАЄТЬСЯ в Дрогобичі: приватна трьохкімнатна квартира (з меблями) і однокімнатна, обидві з усіма вигодами, в центрі міста.
Тел.: 1(607)733-7198 або 1(973)325-9876 (English)